

אחת צלה צהר כנגדו והתחלנו להשליך עליה אצנים להשליכה ואצא וארי ז"ל היו עיניו סגורות ודוש צהורה כדרכו ונקול לסוף הלפדע פתח עינו וגער צנו ואמר לנו שהיתה כשונה אחת צלה לשמוע הורחו וצלה ונלונשת צלפדע זאת ולכבודה החמיל לדרוש צענין הלפדע למה נקראת לפדע לשון לפור דעה זהו ראה למש"ל .

א"ש ראיתי ללקט כל השושני' הנוולא' צדצרי הרב הגדול ז"ל ודצרי אצא וארי ז"ל צענין הנהגות האל' לזכך ככ"ן שנו : וכילד יתנהג צין צעסק ההור' צין צמידות עובות וכיולא וצין צכוונות צתפלתו וכיולא וגמרחי לקדר אחת אחר הדרושי' הכו' יען כי הם קצה אל המכמות הכו' :

ענין השגת האלט החכו' יש תכחי' : תכחי' ח' הוא השחיקה ושינועט דצורו כל מה שיוכל ושלל ישית שום שיחה צטילה וז"ל קייג למכונה שחיקה : תכחי' צ' הוא שעל כל דצד ודצד וצכל ענין וענין צצחורה או שצב' הזורה אשר לא הצין ענינם השצ ותצנה עליה' כל וזה שחוכל להרצות צצכיה ונהר"ל הלוי ששונע ונהרצ ז"ל .

גם עלייה כשמת האדם צלילה אחר שיצכצ ויישן שלא השיע צהצלי העול' הזה אלח היכף תעלה למעלה צנוקום הראוי לה כל זה הלוי צצכיה שהצנה צעת השינ' ותישן וחוך הצכיה :

צב'צרי פרטה וכצד ידעת ונהצ' האלרות כי ומכונה נפס צרכתא לעיינין כי כוחם ונהצ"ד דנוו"ס וע"ז אור כשאלו הצ' קס' שהם חו"צ נפתחה שהוא ע"י הדוועה ונחשורר חו"צולא הכתר וואיר דהיינו לאסתחלן צע"ק ככו' צאלרות וכיון שמתקייינין דז"א אזג"כ נושם ונמתקייינין דנוק' הנק' ינח רצא דנחחו להו ככו'לקמן שם יחוד ק"ו על פ' פוחח את ידך שר"ת לכל חי רלו' רח"ל גי' צ"ם דמע"ה וכו' ונחם שיתחקו צ' צמי' ש"ך ופ"ר והנה כל זה הוא צאל"י ואלו נמתקיי' הק"ך לרופי אלהים הנמתילים ונו"א דצרי' ע"ק העשייה וכעל"ו הצכיה שהיא מילוי ק"ג אחר שימושך לז"א אז מואירים לנוקצ' והוא מ"ש צהלכות חלו' לילה ע"ם עד אנה צביה צליון שהוא הארת הל"ו הכ"ו לרחל והוא אחר הנשכחו לז"א והחילוק צצין צכיה לדוועה כלע"ד כי הצכיה היא קול הנויית הצובה ולועק שכן לז"א הוא הצ"ל כנוסרוקס והראייה שהוא ע"י א"י שכן דעת העליו' דז"א ששורשו צ' הפוחין דל"א הוא נעשך משה דל"י צסו' תורת אמת היחה צפיהו כוונ'ם צכו' והוא עלמו נדוש צהשונות אל"י ע"ם וירא כי קר לראות צקוד העיינין כי כללות העיינין הק"מ צ' וגם כי כו"ה דל"ה"ס חצ"ד דז"אולפיכך ע"י הצכיה ונהעורר דעת העליון דז"א הנמשך ע"י פה דל"י

והדצרים ונצרי' (א"ש) לע"ד כראה שהדצרים ונצרי' למ"ש צש' ונאורי רשצ"י ז"ל ד' י' ע"צ וז"ל **לחונם לרין אבי** לצאז עוד וזהו אדכרנא צפיונאי ושיפינא דוועחי וזהו החועלת צהצכרת וצשפכות דוועות ויהיה זה שושם להפלה ולצרכוה ולצכיה ויתצאז עס זה מופי וזה שעני דוועה לא נעעלו והענין הוא וכו' ועש"צ מה פ' שהדוועות כושכות וון חו"צ הכ"ו כאלו וצש' הכוונות צכוונת פוחח את ידך וצשעך הפסקוים ד' צ' ע"ג ד"ה עוד יכלה וצחקמת וכו' ועייין עוד צש' הפסקוים פ' תולדות ע"פ עקצ אשר שונע אצרהס צקולי וצחקמות מוריניו צקדור צכוונת פוחח אתידיך ע"ש.)

גם אמר לי הר"ש שאגיס צשם מורי ז"ל כי הרולה ליכלל שלא יראה קרי צהלוים על וועחו אחר שיאמר פ' צידך אפקיד רוח צסוף סדר ק"ש שעל הנוט' יאמר אח"כ פ' צ' של אנה צכח וכו' והוא פ' קצל רינת עונך שצצנו עהרנו כורח' : ויכוין צשם השני של שם צן ונ"צ הרמוז צר"ת הכו' והוא שם **קריע שמן** כלו נקוד צשצ"א חס אינו יודע נקודו האומיית ככחוי לשם זה

(ו' דע"ה) דכיון שהר"ש הצ' שהוא ספירת הגצו' שנקודתה וצטרע' לדחיית החילו' כי אין ונהיק הדין אלל צצטרעו ונאחר שנעלם ניקודו האומיית עפ"י צחי' יחודו כצצרי' ויכוין צששם זה ייה' קורע כח השען כדי שלא יצאלו לידי קרי , (אמר שמואל אפער לומר שהם ששה נקודות של שצ"א והם שני' עשר נקודות שהם י"צ יודי"ן וכל אח' כלולה ונעשר והם ק"ך כנגד ק"ך צתיים של אלהי"ם שכוונת לקוון) :

א"ש ראיתי ג"כ לכתוב אחר הכו' כונת התענית והשק והאפר הנועילי' לאדם לזכך נפשו כי גם צעשיית הכו' יוכל האדם לתקן ונעשיו ואח"כ יוכל להשיג השגה אשר יכלה **כוונת התענית** כוונה ראשונה יכוין אל ונ"ש צס"ה שיחשו צ עלאו כקצבן והחלצ והדס הנחמרים וווינו ע"י הצעני' נחשצ' יקצבן כילד הכה הקצבן הי' נחלק לצ' חלקים והם וידוי חרעה צכיה השוזה שיעשה צעל הקצבן על הפסוד שיעשה הוא עולה לגצוה וזהו קצבן לה' רולה לוונר שנקרצ ארתיות ההו"ם שהפסיד צעונו ויקרצ אחת ע"י החשוזה שיעשה על הקצבן לפי שהקצבן נעשי' צו ד' מיתות וכרלות צעליו אלו המיתות יכנע לצצו וישו צחשצ"ה וצכח זהו חלק לו' וון הקצבן והנה ונחשצנה וכוונה זו עולה לייחד הדצרים הכומחי' וגוף הקצבן ונחצילה לזון ולפרכס כונה דצרים פנימיים וחלוקי כדי ש"א לקטרנג עליו וזהו לאשי אל חקרי לאשי אלל לאכשי וזו הדיה כונת האדם ציוס הענייתו וההציו' והדוועה ולדקת של יום התענית הם עולי' לייחד הדצרים שהפסיד ולפי' לרין לקצל החענית מצע"ל לייחד לילה ציוס ויוס צלילה ומחלצו דדמו כוונ' ויהם הכחות העליוני' כדי שלא יקטרנגו עליו ולא יכוין ח"ו לזה לתת להם חלק אלל יכוין לתת הכל לגצוה והוא יחלק אח"ך לכל הכחית כנדוע דצד אחר יכוין לתקן מה שאכל כילד הנת כפי מועדה האדם שעושה כן יהיה לו אחר פעירתו כי אם עסק צחורה וצוולות ולא חטא צעצירות או חס חטא אלל שחזר צהשוזה הנה צעה פעירתו ונעעלה כשוחו לנעלה וכדצק צשי"ת כוונ'ה ואלתם הדצקים צה' אלהיכס חיים כוללם

(אמר) שמואל הויל וזכרנו ענין הדווע' כצאז כוונת הצכיו' ודמע' , דע כי יש צלחוכי' של ז"א ק"ך ליופוי' שיש צשם אלהי"ם כנדוע (ו' דע"ה) דהיינו שמתחילין ומחילויות דהיינו **כלים** החילו' ונג' כלים דז"א דצרי' ויליך והשלוס ציחור יח' צקוונך כוונ'ם צע"ה) כי כל היצה צח' ה' ארתיות צוכה ק"ך צחי' וכלם הם דינים קשים והם ק"ך כוונין דווע"ה (א"ש עס הכוונ' כי הדווע' הוא קוד דין ככו' צורה צ' שוונת דק י"ט ע"צ והנה **הדווע'** ונמתקיי' ק"ך אלהי"ם הכו' **הצכ'י** נורמות להושך מלוי הו"ה דס"ג שצחי' שהיא צגי' ל"ו כוונין צכ"ה וננושך מלוי הכו' למעיה צחוד ז"א ועי"כ ונמתקיי' ק"ך אלהים הכו' :

עוד נעם אחר למה הצפלה דוועה היא נורולית יותר למי שהדוועות נמשכות ון חו"צ ופאלו השכי כפי' נפתחות וואיר בהבר צהם וימשכו רמזים לצאז האדות :

(ו' דע"ה) והוא עפ"י ונ"ש צש' הפסקוים צפ' עקצ אשר שונע אצרהס צקולי כי העינים דז"א ה"ס נו"ם דל"י שהם צמי' שלבן קק' עננים שהם גי' צ' אלהים עכ"ל ועוד לקמן צסוף הימודים יחוד י"א כתב ה"ה דאלהים מורים על צ' עיינין דז"א צליונס ונ"צ וצ"פ פ"ה ע"ה ומי' דת"ה גי' ק"ל כוונין עיי"ן עוד שם ג' אלהים חר"ן עס צ' אלהים ק"ר סו' וירא ה' כי ס"ר וכל שה"ס מומין דקע' כצצור

דמעה נמשכת מחכמה. בכיה נמשכת מבינה.

גשמי' האכ"י שהיא וכן הכבד ללז ונהלכז אל הנוח לזה כקט
להו הפניה כי כן הוא האונת גשמי' הפכים צטנעט
ולזה דיויה אחורו לצמי' שאחר הקרצן שיוכד שפע גדול ועילל
לתחת ולזה ציוס העני' דוניה ללורה עליו' שהווח משלח
ווחן וכו' אונס ענין השפע עלונו יש צו חילוק ימווחין
דגדו' לקט' כונס"ל.)

גם ענין התענית דע כי חז"ל (תענית ד"א)

צגנו' האי' לורצא ונרצן דמחענה
ליכול כלצא שירותיה . ונעס הדצר הוא כי מי שלא הטא
מימי' אינו לרי' להחענו' ולכן ליכול כלצא שירותיה כי עסק
ההורה הוא גדול וכן ההענית לפי שהוא מושך ומציא
לכפשו שפע ווחן ונוקוס גבוה שהוא וכן חכמה צקוד
והחכמה חמיה בעליה ככו' צוהר צפ' בשלח והס קוד
ווחין דגדלות אלז וני שרעא ווכרמ הוא שיהענה כדי
שינוק עינותיו ויהקן הנוקוס אשר פגס צו ואח"כ יעלה
ונס למעלה אונס ציוס תעניתו חון ונוקוס גרוע וכן
הרשון שהוא ווחין דקטנות כלצד ומהס נמשך לו שפע
וצסס הוא כיוון ציוס תעניתו, והענין הוא כי תענית הוא
צגי' תח"קל והנה אלתי"ס דנולוי הי"ן צריצוע שהס קוד
האחורי' שלו הוא צגי' אלף ח' כזה אלף ללף ללד אלף
ללד הם אלף ללד הם יוד אלף ללד הם יוד וס
וכאשר הקיר ווחנו האחורי' הפשוטים שהס
צגי' מאהיס ישארו שוונה נארות כונין שחי אותיות
ה ה ון הענית נשארו שלבס אותיות עני' שהס צגי' ק"ל
והס עשרה שוונה חלתי"ס שיש צדעה דז"א צקטנות והס
מושה הקדים ומשה גבורו ובהיות' מלאים יש צמילוי כל
שס ונהס י"ג אותיות והנה צשר פעווי' י"ג צגי' ק"ל הרי
כי החענית רחוק צבס לולהיס דקטנות צצמ"י פנים ואחור
שלהס וזה הפ"י נלע"ד שהוא הנוח צודאי וכלע"ד קלח
ששענית צאופן אחר כי עשר פעווי'ס חלתי"ס הס צגי' ח"ס
וכין הכי"ח של הענית וכשאר אוה ע' והנה צמושה
חלתי"ס צבה' יש צכל אחד ונהס י"ג אותיות ומנשה פעווי'
י"ג הרי ס"ה והס' עלמה הרי ע' או חס כאונר כי האותיו'
עלצס של חלתי"ס הרי ה' והרי ע' אך הפי' ח"ה הוא
אחי' :

כונת השק ויה ענינו לרי' תחלה שחלע ונה שנהצא'

אללנו צאדחת נשא ד'ק"ח ע"צ צענין
רישא דא"א שיש שס י"ג כיוון דשערי וי"ג חיוורתי' וצו
חצין ענין זה (ח"ה עיין ע"ח ש י"ג פ"ה) והוא כי שס
נהצחר כי כל אחד נחלו הי"ג כיוון והי"ג חיוורתי' כחלקי'
לשגשה חלקיס והנה הארצעה חיוורתי' עס ד' כיוון דשערי
הס כונשי' אחורי' ריש' דא"א ופוי' עד ריש' דז"א ונמלא כו'
אלו השערות הס ונכסי' על או"א ככו' צנוקוורו ושס
ציארנו כי ד' כיוון וד' חיוורתי' אלו הס צמיל' יודי'ן שיש
צהוי"ה אחת של ע"צ דנולוי יודי'ן וכל אחת כלולה מעשר
פעווי' עשר הרי הס ח' שהס צגי' ש"ק והנה הכיוון הס
השערות עלום של ד' הכיוון והחלל צבין נקצי' השק הוא
צחי' ד' חוורתי' והס כדויון כיור הלך לצן ועליו כהווי'
האותיות שהווח שהס השערות ואונס שס צרישא דאריך
הס לצני' כחלג חיוורוי'ס ככרס צקליפות של עולם חלתי'
ח' אחרי' והס קווקי' וכקרח חדרה שער של עשו אדונוי
כוו שהודעהיך כי צקליפות של עול' חלתי' לא נחקרו רק
הקליפות שהס כנגד זון' שהס צחי' עשו הרשע ואשהו
(ח"ה עיין צע"ח ב' ח"ה פ"ג) אלז צלו"ח דקליפות דאלז' לא
היס צחי' חיקון סרליף רק צחי' נקודות ע"ד ויה שהי'
צאותס מלכין קדוואין קודס שנהקבו וכצ' ידעה כי צקדיש'
הולרכו

מע"צ לקס"א אלל שצטציל שאו"א כחדא נפקי לכך קדס
קס"א לע"צ ונהס לזון ע"י צין ק"א שציקודה ולפיכך נהנו
עמחי אכילה ונה"ס וזו האכילה היא מעולה ונאל ואינה
ככנסת צבול הגשמי' אלל האכ"י הצ' עס היות ככנסת
לגבי ע"ה אלל היא לנחה צמעלה מן האכ"י הכו' שהיא
קרובה לגשמי' ווחס והיא הכו' צס' עעמי העלות פ' עקצ
שעליה אמרי מוח ע"ה הים ועיקר כוכתה הוא לצרר צירורי
הרפ"ח כילוכין ולפיכך הוא השוכה צכוכה וכן האכ"י הנועלה
כי כן קדו הצירורים ונעשה לילי' ומילי' לצרי' כי ע"י אכילתו
עצבר העוץ וזרק הפסולת והוא גשמי' ווחס שוצרר החילה
צכצד ואח"כ צלז ואח"כ צמוח ועהה נצחר ס' הקרצנות
כי יש צו ג"כ צנועלות דמיון האכ"י והיס כדויון האכ"י של
הצירורין אשר גשמי' תחילה לצדד ואח"כ ללז ואח"כ
למוח והוא עלמות הקרצן ווחס אלל שיש צו צ' צחי'
ונעשה ומחשבה המעשה הוא הקרצת הצהמה חלז ודס
לצוה והצוה ונחלק לכל הכווחת של יקטרגו עליו
והנוחשנה היא ההבו' וכיוולא ליחד ונקוס פגמו וכל זה
הוא דמיון האכ"י וכוכתה ואח"כ דמיון האכ"י האלתי'
דמתי"ס שאינה ככנסת צבול הגשמי' הוא ענין הקרצן
אחר כל ונעשו כי אז יצאו ווחין וכרמ"י כדויון ק"ש
וחסי' ווחין דגד' כן היא ווחס צקרצן אחר כל הנועשה
והנוחשנה יצאו ווחין חלדי'ס עס כרמ"י הווי'הקיס ללוהו
העת : ועהה נצחר ס' ההענית כי צו צ' צחי' וכרמי'
הפכיים מכל הכו' אלל דכיון שהיא צלתי' קוס עשה יצאו
על כיון והוא דמיון הצחי' ח' של הקרצן שהוא חלז ודס
של הצהמה של יקטרגי' וצווחשנה לתקן ויה בעוית היא
נעשה עהה ע"י ההענית שווקר' חלזו ודמו לגבוה והוא
מהלק לכוחה של יקטרגי' צהלטי' מרצנה ההשו' ואח"כ
דמיון הצחי' הכו' של הקרצן שהיא דמיון ק"ש והפילי' והי' ציוס
ההענית דמיון לורה עליו' הכנסת צמוש הרלות שאע"פ
שהוא גשמי' כדויה ללורה עליו' שהווח של האדס כוהן כח
מיוני אלל חלז ווחן חלז לכל שאס האצרים

ועתה נצא לצחר דצרי' זנה"ה כי ונש"ל שדויה ללורה

עליונה היא ע"ד אחר הקרצת הקרצן דמיון ק"ש
וחסי' וע"כ הקדים לו החילה חלז ודס של הצהמה ווחשצת
ההשוצה שהס צחי' ח' אלל כללו' הקרצן עס הנוחשנה ואח"כ
הודיענו ההכלית שהיא צחי' ח' הכעשי' ע"י האלחות
צכשפע שפע מדס ופ"ז קח' דומה ללור' עליונה ועהה צצ'
הכוותה אחוכיס הודיענו חלתי' והקרצן וההענית ולזה
אונר כוכת האכ"י היא ונלוע' לוע' שהיא אכילת ונה"ס
שמוכין להמשך שפע והח"ס לחכונה ווחכונה לחקד
דלצא ונאלצא לאי' ונאלי' לזון' וכ"ז ע"י כוכת האדס הה"ח
שמוכין כאצרהס חע"ה צאכילתו ועכסיו ציוס ההענית
שאין לו אכיל' ח"כ הוא עולה ונלוע' לוע' חלז ודס
ווחשצת ההבו' דמיון כללות ונעשה הקרצנו' כי אינו
צרשוח עלמו שהרי אינו אכל ואח"כ ציאר לנו דצר הנעשה
ונלוי' ר"ל צלתי' ונעשה והוא שהווח שבו יהן כח מיוני אלל
חלז ווחן חלז לצחר האי' והוא דמיון אחר כללות כל
הקרצן שיופע ונלוע' שפע מדס וזה הדצר נעשה צהוש
הכוחה צגשמי' הפך האכ"י כי ע"י האכילה החילה ווצר
הכצד ואח"כ חלז ואח"כ הווח שוצרר ע"י כוכת האכילה
שהיא כוכה גדולה עד ונאל דהיינו כוכה וכו' ומה שקראה
כוכה גדולה ללו' למיונר על כוכה ח"ה דהיא אינה
ככללה תחת קוב הגשמי' שהרי היא ונאל ונה"ס אלל ר"ל
שוצרר כילוי' רפ"ח מן צי"ע לזה אונר ונעטי' ליצי' וכו'
אלל שפסי' שציוס ההענית העוח כוהן ללז וכו' הפך

דז"א להיוח' גם הם מעוררי' שם זיווג או"א והענין הוא כי
הנה נה"י של הצניעה הם נומין צרישא דז"א והנלה הוא
נינוין ובוד משאלל והיסקוד הוא צחולע צווחא דז"א
ובאשר לנו מעלי' ה' גבורות הלו אחר חזרה אפר עד
עלמ' ז"א אשר שם הוא היסקוד של צינה אז נחשוררה צינה
צקוד מ"ן ומוזווגת עם החכונה :

עוד בונת השק והאפר צימד הנח שניהם יחד צני'
הרפ"ז והס' ארבע הוי"ו"ה ע"צ ק"ג מ"ה צ"ן
שהם רל"צ וג' אה"ה יוד"ן ואלפ"ן וההי"ן שהם צני' חכ"ס
ורל"צ והל"ה שניהם יחד הם הרפ"ז (א"ש שק ואפר עם
ששה האוהיות שלה' הם הרפ"ז) חני שלום וכי מדנר אחר
נשיקות הדלפה חין לריך לנכול האותיו' דקא חשיב הוי'
של חי' ואפר וכו"ש צתי' כח' שהם צני' שמים וארץ וקא
חשיב הוי' של וררץ העפ"י שהוא לקמוך ה"כ הכא שלום
שועוני זלה"ה) ולריך שהכין ליהד ולשלנ' הוי"ה דע"ב
עם אה"ה דיד"ן וכן הוי"ה דק"ג עם אה"ה דיד"ן
והוי"ה דנו"ה עם אה"ה דללפ"ן והוי"ה דנן עם אה"ה
דהי"ן (א"ה) נורנו ורננו החקיד הרצ ש"ס זלה"ה סידר
היהוד הזה וכנר נדפס צם' אונת ליעקב ד' קי"ז ע"א יע"ש
ונו"ש שם וע"י שק והאפר העולים כווספר שמים וארץ יהוקו
אח אבך הפדלתי צעוכותי צת"ת ונלו' ויצרו ויהיודו צימוד'
שלים ע"כ הוא נונ"ש לקוון היקון כ"א לני שזא על אשת
איש וכו' ד' הגם הכוין כי שק ואפר הם צני' שמים וארץ
וכו' ועיין לקוון צימוד כ"א והוא כולל ונג' ימודים עי"ש
מ"ש שם :

עוד בונת השק והאפר צימד הנח ש"ק צני' חי'
שהם ח' כנגד ארבעה יודין שיש צהוי"ה
דע"ב דיד"ן רל"י כלולה ונעשר והם ה' שהם ק"ש ועם די
אוחיות הוי"ה הם קד"ש [גם] ש"ק צא"ח צ"ש הוא צ"ד
והם צני' ו' ועם קדש כך הכל צני' קדוש גס' של ש"ק
הם ג' יוד"ן דהוי"ה דק"ג וק' של ש"ק כנגד י' אחת דהוי"ה
דנו"ה והנה אבך הכוין צלצישת הש"ק כי הנה האדם
כשרעא גרס לנכוע אוח' ח' קולין דשערי דחליין נגנלגלח
דעתיקא קדישא ונלהיר אל הקדושה והאירו אל הקליפת
הנקראת ש"ק בקוד' הם ח' כחות של עשו שחאנור עליהם
וארבע אוחות איש עמו ועשה שחור צחשובה לונש הש"ק
הזה כנגד ונה שגרס ועשה יחזור להאיר הארת הקולין
קדישין הכו' לנקויו' ונאח"כ' מן הוי"ה דע"ב צל"ג ויון ש"ג
לנו"ה ויון מ"ה לצ"ן [והנה] אפר הם צא"ח צ"ש חו"ב
ועם הוולה עלמה הם ח"י כוויין קדוש וגם זה הוא כנגד
הוי"ה דע"ב דיד"ן כזה יוד הוי"ה וי"ו ה"י כי הארבעה
יוד"ן שבה הם צני' ח' כנז"ל וזו היא הנוורת א' של אפר
שהיא ח' והנוורת פ"ר הם ו"ג ועם הכולל הסו"ד סך
הכל צני' קדו' [לכן] הנוחענה ולונש הש"ק ואפר כשקועד
אמר לחסו מן החשניות נקרא קדוש :

אמר חיים הכותב נלע"ד שאלו הם דברי הר"א הלוי ז"ל
והרצ ונהרנו"ק ז"ל והוא זה לונה הפילה דנוועה
היא ונר"ית יחד לפ' שהדנוועה נחשכוח מן חו"צ וכשאלר
צ' הקפ' כפתחות אאיר הכהר צהם ויושכו חמעים לשאל
הנודות :

אמר שניאל ראי'י לכתוב אחר הכו' כל המודח עינות
שיהנהג צהם האדם כדי לזכך נפשו ורוחו ונשמתו
ונוח"כ' יוכל לנכס צפרדס ולהשיג השגה ויוכל לייחד
היחודים כנו"ש צע"ה **לזכך** האדם נפשו וללמלח
ולדציקה לונעלה הכה' נפש האדם היא מעולם
העשיה אשר נק' אדכ"י ילכן יכוין האד' לחצר שם זה של
אדרי

סולרכו ענין השערות כי כל זה הוא ללורך הקון להנעיט
האור שיושק דרך ליטורח השערות צדקות גזיל ויוכלו
החמחוכי' לקבל האור ולא יבנעלו ויעוהו כצחמלס ואונ'י
ענין אלו השערות שהם נוככל ענין החקון לא כוולל צקליפ'ו
דחל"י בכנגד או"א רק צוה שהוא כנגד זון"ן והם עשו
זאשהו ומה שהיו השערות צקדושה צאו"א היו צקליפ' דזון"ן
ולכן יאל עשו כלו באדרת שער אדוויני אצל יעקב שהוא
ז"א בצקדושה היה איש חלק כי כנר נהקן כל האל"י ולכן
צמי' השערות איבס אלל צאו"א ויעקב נבאר איש חלק ואלו
הם קיד וררצ' מלוח איש עונו שהם המורת ה' הכו' אשר
נקרא' ה' בקל ככף והגה הקליפ' ללהה להגצר ולהקן
ג"כ עד להעלה צקליפה בכנגד ח"א ור"א דל"י ולחשוד
עשם צמי' צערות כונו שהם צקדושה חש"ה להם בגזיה
כנכר ואם צין כוכבים שים קקך מושס אורידיך נחם ה' כי
אם ח"ו יביה הקון זה גם צקליפה בכנגד ח"א ור"א יחריצ
כעול' והנה כשנשים האד' שק על מהכיו גורם השוח כח
צאוה"ת צערות כהם כוויין ש"ק וגם הם דוויים לש"ק כי
הש"ק מן שערות הוא נעשה ואלו גורם בחות' השערות
העליונות יתלצנו כהנג היווד ואלו אורה ח' מיוווחי' שהם
צחוכ' הנק' ארבע ואלו שקל ככף שהם צמי' הלצנויית והנקו'
החלק צנין נקצי' השק יאירו דרך נקצי' הש"ק (ד' דע"ה)
דצרו חלה אלקומיה קאי צבונת הש"ק והאפר ככה צני'
הנה האדם כשרעא גרס לונכוע אוח' ח' קולי דשערי
דחליין נגנלגלח דע"ק מלהאיר אל הקדוש והאירו אל הקלי'
הנק' שק שקודם הם ח' כוחות של עשו כנח' עליהם וד'
ונאו' איש עמו ועתה שיווד צהשוי' לונש השק הזה כנגד מה
שגרס ועתה יחזור להאיר הארת הקולין ע"כ ע"ש וע"ז
קאי הכא ויחזור לצן כי כשה' ונאיריס לקלי' שחורות
יקראו וע"י ההשיבה יאירו לנקוונם לצנים יקראו על האונת
שנקוונם גבוה שחילולי ונקוס גבוה צחוכו' דרכס להיו'
שהם נ"ה כנז"ל) (א"ה) וכו' מורינו הרצ ש"ש צחי' השק
ואפר הלא היא נדפס צם' אונת ליעקב ד' קי"ו ע"ד חז"ל
ולצישת שק לההי'ם כח ד' נוחות איש דעשו ד' נוחות
שערות דס"ס אשר בגזרתים צהגלי' ועונותי' ופשיעויהונע
והקלי' אור יניקתם מהקלין והכיוון והחורתי' וכו' ויתלצנו
השערות ההם ויהו' לנקוונם להאיר צקדושה וההפצט
הארתם צכל העו' הקדוש' מן הוי"ה דע"ב צל"ג ונוס"ג לנו"ה
ונוני' לצ"ן ויאירו דרך נקצי' השק ד' נוחות שקל ככף
דחורא דח"א וישו' ונשק שערות לכהונת צד קודש וכו' ע"כ)
ויחזור השק לצן כככף ומוריס להיות צמי' כחנת צד קדש
ילצם כי צ"ד צא"ח צ"ש הוא השק והם צ' אוחיות של קדש
זהו צ"ד קד"ש ואוח' ד' יתירה צבונלח קדש הם קוד' הד'
היוד"ן עלומם הכו"ל אשר הם צני' ש"ק כנז"ל וכנר נחצאר
כי החוורתה הם נייד לצן החלק ועליו הכיוון דשערי' שהם
דוונת כהי'צת אוחיות שחורות [גם] ש"ק צני' ח' והוא
כיעריקון הורה ונוכפר ונונעל החרות (ד' דע"ה) ל"ל ת"ו
מליאה נדרשה כקדרה עם לנפרע ח"ו ר"ח הול' ונוכפר עם
לנפרע ו"ה ונונעל החרות) גכ ש"ק ר"ח קנאה שחאה
לנוני' כי חינו' ונהנעליים ע"י הש"ק מה"ר גדליה זלה"ה:
בונת האפר ונה ענינו וגם כתיבהו צוולח צווקוס
הכחת הפי"ן כנר ציארנו צקוד אפר
פנה אדוונש שהוא קוד' ח' גבורות ונללפ"ך וצהייהס
לונעיה לריך לנרפס ואלו ע"י אורה החנוים מעורר חלות
סזווג של זון"ן כי ה' הגבורות הם צרחס הוולכות ככודע
ואחר שאנו שורפ' אוחים ונעשים אפר כווצואר ענין האפר
שם צפרה אדוונש הנה אז נחשעלי' חמשה גבורות אלו צרישא

שער רוח הקודש

ופי יראת ה' ח

אדניי עם עם הוי"ה שבעולם העסיה עלמווכן שם פהויה
הזה יחברנו עם שם אהיה שבעול העסיה עלמו וחל"כ
יכוין להעלות ולחבר עם אהיה של עסיה צעם אלכיי
שכילרה ואלכיי דילירה צהויה דילירה וכו' וכן יעלה
מועריגה לנדר"י עד אהיה דאל"י ואלו יחבר אהיה דאל"י
צא"ס העליון :

גם דע כי הסככות עיני האל' צאכס' הנהרני ע"י חל"ה
ויכולא זה פוגם וחד צנפשו של אלס ואפי' אלס
עסקהכ צהס ומחוק וחד חנה או יותר יגס צחוש הדח
אלס ונר"ח אלס צאז"ו כבילה או ריח רע פוגם וחד צנפשו
וגורם שחמק ונונו והרמ' לזה וון הצשוני' של מ"ש
לחמזר אלס הנפס : גם ארז"ל כי הנשנה כהנית ואלד וון
הריח עוז ועליו כחור כל הנשנה ההלל יו :

כונה אחת פתן לנו ונורי ז"ל לכל החבני' שכניין
זה ונעולת לזכך ולחקן ולקדש אלס
הנשנה והאונם הנקידות של השווח שכהוז עהה לכון
אוחס כל אהל כפי שרש נכווחו . יש ווי שלריך שיכוין כל
השווח צנקודת לר"י : ויש ווי שלריך לכון צהס צנקודת
חול"ס והס הר"י ארזון : והר"י ונשצי' ויש ווי שלריך לכון
צהס צנקודת חר"י"ק ר' גל"ה הל"י ועי"ז לשאר השבר"י כל
א' כפי שרש נכווחו והו הפסקו שיכוין צו **ואני ברב**
חסדך אבא ביתך אשתחודה
אל היכל
קדשך ביראתך וחכוין צפסקו זה צעה שחלמ
העווידה של הפלת י"ח וחחלק
הפסקו הזה צמושה הלוקות צמושה יוני השצוע אצגל"ה
כמו שצאלר זה קדרו :

ביום א' יכוין צעתי תיבות ואני צרצ והס שבעה
אותיות חות א' שהיא ר' יכוין צצרכת אבות י' אוח צ' שהיא
א' יכוין צצבורות י' אוח ג' שהיא ר' יכוין צקדושת השס
אוח ד' שהיא ר' יכוין צאנלעיות . חות ה' שהיא ב' יכוין
צכלה י' אוח ששנת שהיא ר' יכוין צונוודים אוח ז' שהיא ב'
יכוין צש"ס שלום . והנה שבעה אותיות חלו תשלסס אל"כ
ויכל מהס שס זה **ובארנבי** וחכוין צו : והנה צחבלת
שחית לריך שחכוין אל"כ צעס היולא
ונשצע אותיות שהס ואנ"י צר"צ צחלוק אל"ח צ"ש שהוא
פתטישגש ובהפלה ונכהס יכוין צעס אחר היולא
ונשצע אותיות הכ"ז שהס ואנ"י צר"צ
צחלוק אותיות אל"ש"א צית"א דל"ק צכ"ר והוא
סיכקבב ובהפלתו ערצית יכוין צעס אחר היולא
וון אותיות הכ"ז של ואני צרצ הוא
צאלפ"א צית"א דלח"ס צע"ע והו **מחשפטוט** :

ביום ב' יכוין ע"ד הכו' ונוש
גכח שהכו"היא שבעה האותיות אחרות והס חקד"ך אצ"א
וסעס היולא ויהס צעלוב **דאס צראך** . והסס של
שחית צחלוק אל"ח צ"ש הוא
סחקרתשת ושל ונכהס היולא צא"ק צכ"ר הוא
פמטהיבי ושל ערצית היולא
צח"ס צע"ע **סאבצחיה**
ביום ג' יכוין ע"ד הכו' ונוש אלכ
שהכונה היא צערה אותיות והס צי"הך שחמ"ה ויש
השלוז הוא **באישתתבחות** . ושל שחית צחלוק
אל"ח צ"ש **שמאלתבאספי** ושל ונכהס היולא צא"ק צכ"ר
והוא **בקרדהיגרפטו**
והוא

ושל ערצית צח"ס צע"ע **טפוצחתוסמל**
ביום ד' יכוין ע"ד הכו' ונוש אלכ שהכונה היא צעס
אותיות והס אל"י היכ"ז ויש השלוז הוא
אדלויב והסס של שחית צחלוק אל"ח צ"ש
תכצמך ושל ונכהס היולא צא"ק
צכ"ר הוא **ישנרקרש** ושל
ערצית היולא צח"ס צע"ע והוא

חקלפצק
ביום ה' יכוין ע"ד הכו' ונוש אלכ שהכונה היא צערה
חיות והס קדשך ציראךך ויש השלוז הוא
קבדישרבאתך והסס של שחית צחלוק אל"ח צ"ש
דקבלשמנתאל ושל
ונוכהס היולא צא"ק צכ"ר והוא
אכנהכקבירה ושל ערצית היולא צח"ס צע"ע

והוא **הכתצפטריון** ושכחנו לחלק האותיות של
כל צקדך צרכות ההפילה
ע"ד שקדרנו ציוס ה' : והנה ציוס צ' הוא ע"ד יוס א'
(אל"ס ופני שהס ג"כ שבעה אותיות .) ציוס ג' שלשה
אותיות צ"ח יכוין צאצות וצבורות וקדושת השס י' וארצע
אותיות **אית** צאנלעיות וג' אותיות חו"ה צשלסס
לחכו"ו . וציוס רציעי שהס ששה אותיות יכוין
שלסס אותיות צשלסס לחכו"ו וצ' אותיות צג לחכו"ו .
(אל"ס וצאנלעיות לא יכוין כלום) . וציוס חושיי שהס
עכרה אותיות יכוין כמו ציוס שלישי ששלסס אותיות קד"ש
יכוין צשלסס לחכו"ו . וארצעה אותיות צ"ר צאנלעיות
ושלסס אותיות ח"ך צשלסס לחכו"ו ואעפ"י שנקדנו
כל השווח צליר"י כצר הודעהך שכל אלס לריך לנקוד
אוחס כפי שרש נכווחו צע' נקודות הנודעות (אל"ס והס
קמ"ץ פח"ח ליר"י קנול' צצ"א ופ"ו :

עוד יחוד אחר ולריך שחוויד חשינו נגד עיניך : הנה
ללה"ס צולוי יוד"ן הוא ש' כחגי' ונלפ"ך שהוא חווכת
הו"ה צח"ח צ"ש צו"י צ' אותיות צהווחו צולוי יוד"ן וחכוין
כי הולכות נקראת אלה"ס והיא כלולה וון י"ג נודות
שהס כנגד י"ג אותיות דולוי אלה"ס כי החחלת של י"ג
נודות דרמוני' הוא שס הכו"ה כוש"ה ה' ה' אל כחוס
וחכוין ואוחה הכו"ה חמורחה הוא ונלפ"ך **גם** חכוין כי
צ' אותיות יש צללה"ס צולולו והס ונ"ס ח"ח שסס צג'
הו"ה דו"ה דלפ"ן חכוין כי הולכות ונחלחת וון י"ג
נודות הכו' הרווחות צ"ג אותיות אלה"ס וגס היא
והחלחת ונשס הכו"ה דו"ה דלפ"ן ח"ח הרווחו צו"ס
דלה"ס ככו' וזה השס הכו' דלה"ס צכונה הכו' יהיס
חוויד צין פיכך לעול' , גם חכוין צעס אצנית"ך והוא צג'
שו"ר כי שס זה כוחת כח חוקעריג' והקליפות העוליס
עד שס קלוות העליוני' וז"ס השס הכו' כי אותיות אצ"ג
צצו הס סוד ששה קלוות הכו' העולני' צג' אצ"ג ואותיות
יה"ץ צצו הוא לנחץ חוקעריג' , גם אצ"ג פי' שר"ן כו"ש
צהלנווד אצגא דצירצ , **גם** אלס יכוין האל חוויד צשלסס
שווח חלו שכהחז יוכה נדעת והנה הס ג' שווח של
אה"ה אחר צולוי יוד"ן ואחר צולוי אלפ"ן ואחד צולוי
הכו"ן אחר שלסס הס צג' חנ"ה ועס שלסס הכוללים יתו
צג' נח"ס ועליהס נרווח דצרי חכיים צצחת הס נשוועיס :
אבר חייס הכוהצ שוועיה ונווי ז"ל שרלוי אלס האלס
שיכוין צקווחו אחר חלוט לילה צפ' פקח עיכך וראה
שוווחותיו ולכוין כך צנחשצבו כי פק"ח צג' שס הו"ה
ו"ה

שער ב' שער מאמרי רשב"י פי' ר' האר"י זצ"ל

חכמים בשקיעה דימא רבא והוא חכמה תחונה דמבסמא דמעין
עלמא **לכא** קין למטה דימא חקיפא שקיעה בניקבא דתהומא רבא
ולא אהבסם כלל וכן נקבי החיטם הם מקום לשני שרשים אלו
כי כולן נמצאין במלכות בין למעלה בין למטה וכאשר יתקנו התחנות
עניניהם יתרויח רוח שמוין קדישין נלח והוד מקום הקדש נחנסמו
כולן והשני נקבים יהיו רחמים ולציון כי סוד (ג"ל כי הוד)
שרם הקליפות בחרבן הבית אשר בו משלו הקליפות נאמר והודי
זהפך עלי למשחתם כל היום דוה והנה חף וחימה בשני נקבי
החיטם חף מקום הדינין וחימה מקו' הקלי' והם הם קין והבל
וקין הרג הבל ואמר לית רין ולית דין ונגד זה משה הרג
לחימה ונטל הקליפות ממקו' הקדש שהרי משה הוא הבל כעודע
ולפיכך נאמר עליו כשקראתו משה כי מן המים הוא משתוה כי המים

הרו וילוו אפילה ודי עמה ביה כי עור אחריו בזה בע"ה :
אמר ר' אלעזר שחיקא דלי' בנא מקדשא לעילא ויבנא מקדשא
לחתא כו' ירדה בנא מקדשא לעילא הוא בינה מקדש עליון
בהחלכבה בת"ת בשש קלוטיו ויבנא מקדשא לחתא מקדש תחתון
מלכות בהדמיה לבניה להקרא אלהים כעוונא דילה וכל זה על
ידי שחיקת ר' אלעזר ואמנם מ"ש בה' ר' אלעזר היה במקדש תחתון
הקרא שלע כעודע. והבונה הוא כי דברי תורה כאשר יולאין
מפי האדם האומרים ובפרט אם הוא אדם רשע ונשמתו מן האלי'
הנה דבריו יעשו רושם למעלה כפי חשיבות נשמתו ויתקט האלילות
העליון ויעשו שלום בפמליא של מעלה שהיא בינה ובפמליא של
מטה והיא מלכו' וכפי הדברים הנאמרים יתקנו למעלה אם שמים
חדש' ואם ארצות (כ"א כפי שורש לימוד) כמ"ש רשב"י לקמן
כי אם דבריו בסוד' העליונים ובאלימות הקדוש הנה יתקן באלימות
במה אשר דבר בה להכין איתה ולסעדה כי לפי שדבר בהן
ר"ש בבניה ובמלכו' נבראו ונתקטו שתי העולמות בינה ומלכות
וזה ברור ומה נקום לבאר דברי שורה :

אמר ר' שמעון מכאן ולהלאה שלימו דקרא דכתיב
המוציא במספר נבאם חרין דרגין אינון דאשטרין
למהו רובים כל חד מגייהו כו' הנה ב' מדרגו' אלו ראש הבנין
העליון וסופו העליון להשיע והתחתון לקבל השליון נעלם והתחתון
עלה העליון נשמה לבנין והשני נשמה למה שלמטה ממנו וזהו
דא עלאה ודא תתאה ושניהם רשמים ומפירסמים זה בעליונים
וזה בתחתונים וזה נרשם בעליונים להעלימו וזה נרשם בתת
לגלויו כי זה עלמא דאתגלייא וזה עלמא דאכסייא כעודע והנה בכל
מקום שיש ה' יתירה לפעמים יורה על ה' עלאה ולפעמים יורה על
ה' תתאה והנה המוציא במספר הוא על ה' עלא' שאין כמותו כי
הוא מתיא את כולם והוא המוויאם במספר כי בבניה נכללים השש
קלוט כללות רב עד שעולים לס' רבון ו"ש במספר שתי' ריבוא
אינון דקיימין בחדא כי כולם עומדין בבניה בעולם גדול והוא
מוציא למטה למינס באלימות ובבריא' וביני' ובשניה והם נמשכין
מהעליונים ונקראים לבאם כי מכאם נמשכים למטה ולזה
אמר ואפיקו חילין לזניהו דלית לין חושבנא. לכולם בין אינון
שתי' בין כל חילין דלהון בשם יקרא מלי בשם יקרא כו' :

דע כי אחר האלימות לריבין הגלגלים קיום והעמדה שעמדו
תמיד באורו השפע והאור ולא יסתלק מהם לעולם וזהו
ענין קריאת שם בכל מקום וכמ"ש למטה ארכנא שמי לאתקיימא
ואמר ר"ש כי אין הכוונה כאן לקרות להם שם אחר לנחת לחון
להעמידם ו"ש לאו הכי אלא על עיקר יציאתם דבזמנא דדרגא
דא לא סליק לעילא ואיקרי מ"י לא אפיק עמירין לזניהו אש"ג
דהו עמירין ביה כי הנה כל עוד שלא נבראו שש קלוטות הת"ת
להתעלם בהם כדפרישית לעיל לא ילאו שש קלוטות הבניה לחון
כי לא היה אפשר להשיגם מרוב העלמם ו"ש לא אוליד ולא
אפיק עמירין לזניהו והנה אמר שני דברים לא אוליד ולא אפיק.
כי אוליד הם ד"ו פרלופין ת"ת ומלכותם לעולם כגולה בת"ת
ואפיק עמירין לזניהו הם ו"ק הבניה המתפלמן בשש קלוטות
הת"ת. ואל יקשה בעיניך כי לפי מה שכתבנו ברא אלה הם שש
קלוטות הת"ת ואוליד הוא גם כן ת"ת ומלכותם אם כן תרתי למה
לי כי הענין עמוק מאד ומתבאר עם מה שכתבנו למטה כי אימא
עלאה האלימה שש קלוטות הת"ת להתעלם בהם וזהו ברא אלה
ואלו היו עמומים בה בעולם גדול בסוד ו' שבתוך ה' עלאה והוא?
שבתוך ה' אין לו ראש כי לא היו לו רק ששה קלוטות וכאשר
עלתה הבניה לתכמה לקבל ממנה אור בסוד הפעיר נתעברה
בשש קלוטות אלו והמשיכ' להם אור מן התכמה ונעשו' התנ"ת
והנה"ו

חכד עי' שבה"מ הנו' וזה עמוק עמוק מי ימלאנו מ"י ימלאנו
והוא נעלם מתנה כעודע ואש"ג יורד לפרש כי אעבור בסך
על ראש השנה שכל העולם עוברין בחשבון ובסך. אדרס עד
סכות בהרמות כל זכר ותהיה בית אלהים כאימא עלאה.
עוד יס לי לפרש כי אעבור בסך על ספירת העומר שכללים
שבעה תחתיות בשבעה עליונות. והדרס העולה מ"ט כמותן
שבעה שבעות להמשיכם מלמעלה למטה עד בית אלהים וס
נכללים שבעה בשבעה ואז תקרא אלהים ודי בזה כי פירושים
אלו שלא כדעת רשב"י. **ואמנם** לך אני לבאר עוד מהו
ארכנא שפומא ו**אשכנא** דמעתו מהו הועלת בהזכרת הפה
ובשפירת המעות ויהיה זה שרם להפלה ולברכות ולכתיב ויתבאר
עם זה מפני מה שערי דמעות לא נעלו. **והענין** הוא כי
האדם התחתון היא דוגמת יורה עליונה ופיו כפה העליון ועניו
שעני עליון וכאשר יתעוררו למטה יתעוררו למעלה וזה כי
כללות הפה ורמזו לבניה למלכות שבה והשפחים לנח יהוד שבה
והלבן ליסוד ולת"ת והשינים לל"ב תיבית חכמה והתך לחכמה
שבה ולמי עליון ותחתון לחסר וצורה שבה וזרון לבניה שבבעה
הנה על עשר ספירות שבכללות הפה רומזים לעשר שבבעה עממה
וזה שלמעלה מן הפה בחכמה כי החיטם במלכות שבה חלה
עליונה והתלתי' תהלת י' עליונה אחטם לך והשינים נלח הוד
שבה והאונים חסד נבונה עממה וקרקפתא דרישא כתר והנה
בסוד הדעות והמוש חכמה עממה וקרקפתא דרישא כתר והנה
מן העשר דבניה ילאו קול ודיבור לחון שהם ת"ת ומלכות כי היא
אם הבנים אמנם מעשר דחכמה לא נתגלה דבר כי הכל מחשבה
לכד והכל סתום **וכאשר** יכיון האדם בביטוי שפחיו לגלות אור
עשר דבניה למטה ולהמשיכם ממלכות עליונה שבבעה שהיא
פה אל מלכות תחתונה אין שם שיחירו חר גדול שבעה הנרות

והרי הוא מוסף כח בעליונים כי כמו שהוא מוציא קול ודיבור
על יד' עשר שפפה כן יתעוררו עוד עשר שפפה עליונה להוליא
קול ודיבור עליון מחודש באור נפלא ויארזו בשבעה הנרות
ויחליפו כח באור גדול ונפלא **והנה** להיות כי אימא עלאה גם
היא **והתהרת** בהרבין בית קדישו לפיכך נחמנו שערי הפלה
הנחשבין מן הפה שהיא אימא עלאה כיון דאתהרת ושערי הפלה
הם השפחים נלח והוד שבבעה. וי"ס נסתלקה ונשארתי אל"ס
יונה אלס. **ואמנם** נלח הוד שבחכמה הם שערי דמעה ולו"א
רב המנוגא סבא ע"ה לבעל החוטם אני מחפלה שהם
עשר שבחכמה אשר סופם החוטם כי הם לא נעלו וכאשר יוריד
האדם דמעות ויתטון למתק הדינין הנה התכמה העליונה שהיא
ימא רבא תתקם ומתבסמים ביממא רבא כנו' וחרין דמעין
הם שרם הדינין ושרם הקליפות אשר שרם בחכמה בגלגל והוד
שבה ויתבסמו ויתמקו ויין שטן ואין פגם רע והרחמים מתרבין
והחוטם העליון מחזיר הדברים אל שרם בסוד וירח וסם
מתמקין עליון לפיכך שערי דמעה לא נעלו כי עליון לעשר שבחכמה.
והעשר שבחכמה מתמקין הדינין ונחפין חרין דמעין שבגלגל והוד
שבה למתק הדינין והקליפות **ואם תשאל** ואיך אפשר והרי אני
רואה כי הדמעות הולכין לציבור באדם התחתון ומבשרי אמה
אלהה באדם העליון ואיך יורדים לים הגדול שהוא חכמה ואני
רואה אותם יורדין למטה מן החכמה **דע** כי זה בסוד עשר
שלמטה למעלה בסוד ח' ו"ד בראש יוד בסוף ובסוד יאהרונה
יוד (ע"ג) בראש ו"ד בסוף עשר מלמעלה למטה ועשר מלמטה
למעלה ויורדין אל דמעות אלו יורדין לחכמה תחתונה שבעשר שלמטה
למעלה (ג"א שלמעלה למטה) ושם מתמקין ומתבסמים והוא
הוא ימא רבא **חכמה** שבעשר שלמטה למעלה כי שם שרם הדינין
והקלי' בסוד הדין מלמטה למעלה/נוקבא כעודע ומתחברין אלו
החכמות שש על ידי חרין דמעין אלו **אם** תעלומת חכמה עלאה
דחתום כתר עלאה בסוד מלמעלה למטה **כי** שם גם כן שרם
הדינין והקליפות בדרות רב והפסל גדול **ולפיכך** נקראים תעלומות
חכמה ויורדין אל חכמה התאה ותחתו כתר חכמה בסוד ממטה
למעלה ומתבסמין זה בזה נלח והוד שבחכמה עליונה בגלגל והוד
שבחכמה תחתונה והנה היצירה המלכות לשחקרא אלהים לשת
בחיות אלו **אם** תעלומת דמעות להשכית הקליפות והדינין מזה התנ"ת
כדפרישית ולהסיר ה' ולהניים י' מלך החכמה **והשנית** להמשיך
לה שש קלוטות ה' בניה על ידי הוצי' בפה הרומז לבניה
כדפרישית ודי בזה. **ודע** כי קין והבל הם הם חרין דמעין
ונחמו לחתא במלכות קין שרם הקליפות **והבל** שרם הדינין **והבל**

וב' שמות א"ל בטומע שאלמע חרק תשוחן הנו' גם נחבארו סוד מלוח שוח
הקו וע"מ א) וטוע כז שס א"ל הוא חסד לאברהם ואמנם מספר שמוחו היו
קשה שנים כנגד ההו"ה במליו אלפי' דרך שנים הוא בני' מ"ה והאחרים שלה
הס בני' קיל קול ומיה יחד בני' קשה ע"כ ב) : (צ"כ סוללו)

כפ' ותגנוב חמל את התרפים אשר לאביה נחבא' ענין העקב הכז'
באופן אחר ע"מ :

ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק וכו'

ענין ג' באבות אלו מה עיינוס האי' נקל' עשק הוא בחי' הדעת
שנבקבה שהוא משלש בחי' כגז' דברוס שמוס של הספ"י י' שהס
ע"כ ק"ל אחוריים פשוטים ואחוריים מלאים דהו"ה דמ"ה דלפי' ו
וע"כ קר"ס שהס אחוריים הפשוטים והמלאים דהו"ה דב"ן דהר"ן
וב"ן שהוא הפנים ענמס דהו"ה דהר"ן וכל בחינות אלו הם בני'
ע"מ ועס ד' אותיות הפשוטות של דהו"ה שרס לכלס דעת, והבאר
הכ' נקל' שטנה והוא שס אדני' והוא שס אלהים במליו יודי'ן יא'
עס הכולל והבאר השליש' נקרא רחובות חסר ו' ראשונה והוא בני'
ד' שמוס אה"ה הנודעים שהס שנים הראשונים ביוד"ן והשליש' באלפי' ו
והרביעי' בהר"ן. ועס אחרת שמעתי ממורי ז"ל בחופן אחר דע
כי ג' בחי' הם באר ובור מלא ו' ובר חסר ו'. והנה בור מלא
ו' בני' יחק שהס הגבורות לבדס והוא הנקל' עשק דבורא והוא
סוד גבור ד' שמו"ה יהו"ה אלהים ויהו"ה אדני' שהס בני' באר
ומשני יחודים אלו היו החיובים הנקרא רועי גרר רלוים להמתחז
ולשקוק מסס, וזהו רמוז בדבריהס כמ"ס לאמר לנו המיס ר"ת
בני' אדני' ולנו בני' אלהים שהס הכ' שמוס המתחזים עם שס
יהו"ה השני הוא ב"ר חסר ו' והוא יומר דין מכל הנ' בארות
והוא נקבה יב' ולכן כלו הוא אחוריים לבדס שהוא בחי' ע"כ ק"ל
בני' ב"ר ועס הכולל הוא באר והוא הנקל' שטנה נקבה ו"ס
פי' אלהים ב' י"ב) נקרו בר פן יחקה וכו' ר"ל כי כיון שבחי'
בר הוא דין גמור ויס פחד פן יתחזו החיובים בו שהוא היסוד
שבטוקב' כנודע לכן נקרו בר ר"ל המשיכו את החותם העליון
שהס ג' מלויים של שס אה"ה דיוד"ן ואלפין והר"ן שהס בני'
חותם *) כמנין נקרו ובהיות היסוד איש' הנה נקשו' יתרים על
שלה חתומה בחותם זה לא יקרב אליה
זכר ח"ו ויחקה עמה ח"ו וזהו פן יחקה ואחי שסיר כמנין נקרו כנלע"ד :
וכבר ביארנו חותם זה בליל הושענא רבה ע"מ יג) והג' נקל' באר
מין נפעין ואי' הוא כשמודווגס עם ז"ל לנורח וזוג פנימי דגשמות
כנודע כי אז גס נשמות הגדליקים לריכות לעלות שס בסוד מ"ן
ואז היסוד שהוא שבטוקב' נקל' באר מיס עופים ואז הוא יסוד
הו"ה וההו"ה שניהס במליו הר"ן שהס בני' באר דהיינו ב"ן וקני"א
נמלא כי בזה הדרך הכ' נחבארו ג' בחי' ב"ר בא"ר ובדרך האי'
נחבארו ג' בחי' שטנה ועשק ורחובות אמנם הם ענין אחר כגז' יד) :

פרשה תולדות

ויצא הראשון אדמוני וכו'

ענין זה נחב' היטב בשער היחודים בסוד לבישת הקו וע"מ ג) והנה
הענין בקילור הוא כמה שנעורר וגרייק אומרו בכ"ף הדמיון באדרת
והי"ל כלו אדרת שער, אבל ענינו הוא כמה שיהדעתיך כי
או"ה אהכלילין במולה קדישא כגז' באדר' האויו ר) ושס ביארנו כי
המול העליון שהס חרין תקויו דיקנא דארך, והס השמיני והי"ג
הס ארוכים ומתפשטים עד עזורא דבא דא"ה והס מופפים על
אר"ה ומלבישים עליהם והס נקל' אדרת שער בסוד (ההלים ז"ג ד')
אדיר במרוס ה' טהב' אלליו בקבלת שבת ה) אבל ז"ל א"ה א"ה א"ה
למטה מצבורא דא"ה א"ה נכלל בשערות ההס חו"ה ביעקב
ואנכי איס חלק, והנה השער הכ' מימן ארוכים בלורת ווי"ן
ובראשי הווי"ן יס ליור יודי'ן ומקור השערות הס מראשי היודי'ן
של הווי"ן, והנה כנגדס בקליפה לא נחקטו או"ה שלהס בחי' הקליפות
שיס בעולם האלילות, ולכן אותס השערות שהיו ראויים להיות בהס
נמשכו למטה בזה' קליפה שהוא עשו אחיו של יעקב וכל ה"ם
שבו מלואת שער חו"ה באדרת שער כי מלת שער מלאה ביו"ד
היא יוד עשר פי' כי כל י"ס שבו מלאים שער, והענין הוא כי
בדמיון אדרת שער שסיה ראויה להיותה למעלה באו"ה קליפה
וכיון שלא נחקטו כגז' לכן כדוגמה נשפס עשו ז"ל למטה אדרת שער :

סי' כ"ו

פ' עקב אשר שמע אברהם בקולי וכו'

מלה עקב"ס הם צ' שמוס אלהים שהס בני' עקב גס הם בני'
ענבים, והענין הוא מ"ס כס"ה פ' שמוס ו) דהרין עיינין איה
בהון הרין דמעות ורינין ב' כמות הרין, ועייניס הוא כי הנה יודע
שאימא עילאה נקראת אלהים חיים בלאון רבים לרמוז על ב' בחי'
אלהיים שיס זה שהס נו"ה שבה הנקל' אלהים נבאה פ')
ונקרא חי גס ע"מ היסוד שביניהס שנקרא חי כנודע.
גס דע כי הגלח והסוד דאיהנו לבר מנופא והס בחי' הדין,
גס נודע כי אלו ההוי' דאימא מתלבשים חוך ז"ל בסוד
חומין ומחס נמשך אל שתי העינים דז"ל, וז"ס מ"ס כס"ה כי הגלח
והסוד נקראים הרין עיינין, והנה אלו העינים של ז"ל הם נקרא
ענבים שבתוכס הרין שהס הרין דמעין עילאין כמות הרין הנמשכים
מנו"ה דאימא כגז' ונמלא כי הגלח והסוד דאימא הם הנקל' עקב"ס
והס צ' שמוס אלהים ותרין עיינין דז"ל הם נקל' ענבים שבתוכס
הרין והדינים וגס הם ב' שמוס אלהים חיים הענבים הנדרכים ע"י
העקב והיין זכ ויולא מהס, חו"ס יעקב שנקל' כן ע"מ הכ' פעמים
אלהים עם השער אותיות שבהס והס בני' יעקב עקב י', והנה
אברהם הוא החסד שהוא הספ"י הראשונה שלמטה מן בחי' הראש
דז"ל אשר שס הענבים הנו' ולהיותו חסד הוא מתק הענבים הנו'
זעשוה ענבים מתוקים מבושלים ומכסס דמעין עילאין שהס הרין
שבתוכס, חו"ס עקב אשר שטע אברהם בקולי ר"ל כי אברהם שהוא
איס החסד בהיותו שומע לקולי נרס לבסס עקב הנו', חו"ס מ"ס
חז"ל הן זון עקב"ס שניס הכיר אברהם את בוראו כי כשתקן עקב
זה ומתקו ובסמו אז הכיר את בוראו (כס"א פן ג') שניס הכיר
אברהם את בוראו שנאמר עקב אשר שמעו בו' כי כמנין עקב"ס שניס
הכיר את בוראו ועל ידי כן היקן עקב זה ומתקו ובסמו חו"ס
(הושע ע' י') כענבים במדבר מלאחי אחכס ט) ישראל וגו' הענין
הוא כי אברהם בני' במדבר רמוז בזה כי הזכות אברהם שהוא
בני' במדבר ותקן ומתק הענבים הנו' לכן זכו בניו ללכת במדבר
ולכל אותס הטובות שהספיע להס שס באר ומן ושליו וכו' וכו' וי"א

סי' כ"ז ואנכי איש חלק

כבר נחבאר למעלה ענינו כפ' וי"א הראשון אדמוני כי שערות
דרישא דא"ה הם נמשכים ומשתלשים עד עזוריה ואו"ה אהכלילין
במולה דדיקנא דיליה אבל ז"ל הנקרא יעקב הוא מחזיו דא"ה
ולמטה שאין שס שערות ולכן ואנכי איס חלק אבל עשו אחיו הוא
כנגד ז"ל דקליפה דאנ' אשר לא היה סיקון בהס למעלה בבחי'
או"ה כנודע אלליו טו) ואין סיקון בקליפות אלא כנגד ז"ל למטה
וכל השערות שהיו ראויים להיות למעלה נהאו שס ולכן הקנעשו אחי
איס שעי. עוד יס לפרשו באופן זה כי טועס ז"ל נחלק לב' חלקים
חזיו העליון עד החזה יס כנגדו לאה ומחזיו ולמטה עומדת רחל
הנקרא נוקב' וזהו ואנכי איס חלק ועד' ביארנו מאמר דז"ל
וחז"ל טו) דאי מהו איס אלהים אר' חבין מחזיו ולמעלה אלהים
ומחזיו ולמטה איס ועבר הודעתך כי משה יעקב שניהס בבחי'
ת"ס יו) דא מלגאו ודא מלבר חו"ס ואנכי איס חלק ועד' ביארנו
במשה כומר נחלק לשני חלקים עוד הנו' :

(מולח) עוד שמעתי מחבר אחד משה מורי זל"ה כי משה נחלק
לשני חלקים כגז', ואמנם יעקב אינו אלא מחזית
מתקן של משה הנקל' איס ולא אלהים וזהו ואנכי איס חלק כלומר

הגהות וחיידושים
א) ענין שער המלות פ' תלז דנו' ע"מ שער ח"ו פני: ב) ענין בחיובים סוף חיקון ע' עטס למה הראשונים היו מארכיים בשנים ומאברהם וילך הוא מתמעין
בשנין דהראשונים היו מבחי' א"ה ומאברהם וילך הוא מבחי' ז"ל: ג) בשער חו"ה"ך דף ה' ע"א: ד) דרפ"ט ע"כ וענין בשער מאמרי רשבי דמיו ע"ג ובדפוס הש
ד' כי עידי: ה) בשער הכוונות דס"ו ע"ג ע"מ: ו) דר"ע ע"כ, וענין בהיות הרמז' והרמז' בסוף מנחת שערות אות רמז' ו) בדפוס הקודם יס הנחיה על זה ונכתב
וח"ל ענין בשער מאמרי רשבי דף א' ע"מ ו"ע ע"כ, ר"ל דס כתב רבינו דלאס לנצלות דאנ' נצלות הוא נצלות עם ב' סוקה ע"מ ואין כתב כתי' דלהלן נצלות
יס ע"מ שער מ"ד פ"ד: יא) פירוש כי ש' של שטנה עולה בני' אלהים דיוקן ואותיות עניה של שטנה עם העולה עולה ס"ה כמנין אדני' כ"כ בלקוני תורה ע"מ: ב)
יס ענין כספר הלקוטים תהלים ס"ו ב' ובשער הקדמות דמ"ז ע"ד: יג) ענין בשער הכוונות בדפוס סוכות דרוס ו' וענין כס' אמת לעקב דמ"ז ע"מ משי' על זה:
יד) א"ה ובספר הלקוטים בדפוס הראשית כתב דה"ן נכראו עיי' באר העליון שהוא ב"ן וקני"א ומל' נכראת ע"י באר תחתון שהוא הו"ה אלהים הו"ה אדני' ע"מ
שטעס למה נקרא בני' וקני"א עליון: ט) ענין ע"מ שער זיה פ"ג ובשער ליה ספי"ט: טו) מדרי דברים פתח י"א: יו) ענין ע"מ שער ל"ד פ"ב כלל י"ט ובשער ח"ו פ"ז:

אלהים
 תהיף ובעל היכולת ובעל הכחות כלם
 אלהיה יהוה אלהי
 אלהיה יהוה אלהי

יהוה אלהי
 היה הנה יהיה הדון הכל
 אלהיה יהוה אלהיה
 אלהיה יהוה אלהיה
 יוד הי וינו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא

פועה את ידיך יכוין לטת סס התך שמס כפ רוח שהס נ אחרי דפר חגית דיסר עם לא
 העומדי עתה אבא שכל אחור הוא מילני שהיס דיודין (ונלעזס פ הארה חנו היא)
 להמסי לכל מילני שהיס דכל אחור מומכפץ פו אורה מס שהיס פשוט החסר מכל מילני האחור ויהיה
 שהיס דיודין סלס כמס מוכפץ ויכוין כי חלוק סס חתך באתנש הוא סאל שהוא מס חנוי הויה ואדנות
 וכעז יכוין באשרי דמנחה לא שנמקוס הארה שממסיך מומכפץ ימשיכנה מסס שהיס דיודין ועז

בתיבת ומשביע

וכונת פת דפועה חת ידיך באשרי דקודס וכל לכיון הוא להמסי הארת שפט ומזון מד יודין דעב
 דחמת דזא כל כלולה מעטר השולים ת ומן כה חותיו דמלא דמלא דעב דחמת חנו הרי חתך

ועז בתי ומשביע

ומשביע גי חתך יכוין בוכנל כי הוא מס כפ רוח דב אחורים דפר נהי דזא עם רחל להמסי לכל רוח
 הארה מסס מוכפץ כנל

לכל חי רכון יכוין כי רת הוא רחל שהיא מס כפ דמעשה תכין רגין שבה שהס נ כחות הדן סך ופר

המונעים הפרנסה הנמסכי מניה דחמת למל דחמיה

ויכוין להמסי הארה מוכפץ העליון מול העליון שהוא כנוע עב דיסוד לאב העליון ואהיה דיודין דיסוד לא
 העליונה להמתיק את רחל ואת נ דמעוית גס יכוין להמסי דהאצון חנו שפט ומזון וכרבה רבה

כונת פועה את ידיך דומירות

לכל השלמו והס סוד מו

פתח גי שש מה פה

להמסיך שפט ומשש עהדין דאס למת שהיא זא ולאדנות שהיא נר

יהוה יהי וינו יהי אלהיה יהוה אלהי ח חנורת

אלהיה יהוה אלהיה יהוה אלהי ח חנורת

יהוה יהוה אלהיה יהוה אלהי ח חנורת

אלהיה יהוה אלהיה יהוה אלהי ח חנורת

אלהיה יהוה אלהיה יהוה אלהי ח חנורת

רת פתי גי הניה ואלנות

פועה את ידיך רת פתי גי הניה ואלנות להמסי שפט מניוד דכניה חמיה דזא שיך תת כולל וק ליוד דאדני יסוד דמך

חמיה דזא יהוה יהוה אלהיה יהוה אלהי יסוד דמך

ינו

לִירְאָה אֶת־ה' שְׁלַחַן דוֹד יַעֲבֹדֶהּ אֵל
הוּ יוֹדֵי יוֹד הֵהוּא וְאוֹהֵהוּ אֵל אֵלֶּל אִידֵהוּנִיָּה

פִּוֹתַח אֶת־יָדֶיךָ

סֵת חֲתוֹךְ וְהַס ב' אֲחֹרִים לִיטָג וְלֹאֵה סָהֵס ב' מַלְוֵי אֵלֵיִם וְלֹאֵסִי פִּו אֲדוֹת מַסֵּס מִצְפִּין לְבַמְלֵוֹי
(במנחה) (יהו אהיס דיוהין) (במנחה)

אֵלֶּה לְמַדֵּה יוֹדֵמֵס מִצְפִּין מִצְפִּין אֵלֶּה לְמַדֵּה יוֹדֵמֵס

מִצְפִּין מִצְפִּין אֵלֶּהִים אֵלֶּהִים

לֶה מַדֵּי יוֹדֵס חֲתוֹךְ לֶה מַדֵּי יוֹדֵס

אֵלֶּה לְמַדֵּה יוֹדֵמֵס אֵלֶּה לְמַדֵּה יוֹדֵמֵס

אֲחֹר דַּפֵּי נֵהִי וְחֲגֵת דַּפֵּי לִיזֵי דוֹף אֲחֹר דַּפֵּי נֵהִי וְחֲגֵת דַּפֵּי לִיזֵי דַחַל הַנֶּקֶל לֹאֵה

חִילָקָה חֲתוֹךְ בְּאֲפִנֵּס הוּא סָהֵס אֵלֶּה סָהֵס חֲבֹר הַנִּיָּה וְאֲדוֹת

סָהֵל יֵהוּדוֹנָה

וּמִשְׁבִּיעַ מִצְפִּין מִצְפִּין אֵלֶּהִים אֵלֶּהִים

לֶה מַדֵּי יוֹדֵס לֶה מַדֵּי יוֹדֵס

אֵלֶּה לְמַדֵּה יוֹדֵמֵס אֵלֶּה לְמַדֵּה יוֹדֵמֵס

אֲחֹר דַּפֵּי נֵהִי וְחֲגֵת דַּפֵּי לִיזֵי דוֹף אֲחֹר דַּפֵּי נֵהִי וְחֲגֵת דַּפֵּי לִיזֵי דַחַל

לְכַלֵּחַ רִצְוֹן רֵת רַחֵל מַסֵּס ב'פּ מַנְטֵה סָהֵס ב' כַּחֲוֵת הַדִּין סָךְ וּפֶר וְלֹאֵסִי הָאֵרֶה מַרְכָּבָן
הַעֲלִיִן סָהֵס רַבּוֹט עֵבֶר הַיְסוֹד לֹאֵבֵה וְאֵהִיָּה דִוְלִין לִיְסוֹד דֹּאֵי לְהַמְתִּיק אֵת

וְהֵל וְאֵת ב' דַּמְטוֹת הַנּוֹ

יֹדֵי יוֹדֵהִי וְיִין יוֹדֵהִי וְיִין יֹדֵהִי וְיִין יֹדֵהִי

אֵת־הֵהוּ יוֹדֵהִי יֹדֵהִי יֹדֵהִי יֹדֵהִי

יֹדֵהִי יֹדֵהִי יֹדֵהִי יֹדֵהִי

מִיָּן הֵיָן הֵיָן הֵיָן הֵיָן הֵיָן הֵיָן הֵיָן הֵיָן

וְלֹאֵסִיךְ מִהַרְכָּבָן הַנּוֹ סַפֵּס וּמִזִּין וּבְרַכָּה רַבָּה לְכַל הַעֲלָמוֹת

לדיק

אלהים
תקוף ובעל היכולת ובעל הכחות כלם
איהיה יהודה ארני
איהיה יהודו ארני

יהוה אדני
יהיה יהודה ארני הכל
איהיה יהודה איהיה
איהיה יהודו איהיה

יוד היוויה יוד היוויה יוד היוויה

צדיק יהוה אדני אהרונהי בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו "
קרוב יהוה אדני אהרונהי לכל קוראיו לכל אשר קראוהו באמת "
רצון ריאיו יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם "
שומר יהוה אדני אהרונהי את כל אוהביו ואת כל הרשעים ישמיד "
תהלת יהוה אדני אהרונהי ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו
לעולם ועד " ואנהנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה "
בהלליה יכנין להעלו כל הכימור ונפשו ורוחו לספינו של עולם הי"ו הרמוזי בהלליה כס במקומה
יכנין לדרו בידורי כלים אומכשיים חגת מלכני ולהעלות עם כימורי כלים חיצוניי נהי ופני עשי וי"ו
ונר שלו וחיצו עשי וי"ו פנמי ומקיפי למל דז"א די"ו דכל פר ולברו חלקי מל דכחזר מלכים
דכל פר ולהמשי לה חלקי מו פנמי ומקיפי עם חלקי נרנחי דנחי דרוח "

הללויה הללי נפשי מלכו די"ו את יהוה אדני אהרונהי אהללו
יהוה אדני אהרונהי בהי " אזמרה לאלהי בעודי " אל
תבטחו בנדיבים בבן אדם שאין לו תשועה " תצא רוחו ישוב
לארמתו ביום ההוא אבדו עשתנותיו אשרי שאל יעקב
בעזרו שברו על יהוה אדני אהרונהי אלהיו עושה שמים וארץ
את הים ואת כל אשר בס השומר אמת לעולם עושה משפט
לעישוקים נותן לחם לרעבים יהוה אדני אהרונהי מתיר אסורים
יהוה אדני אהרונהי פוקח עורים " יהוה אדני זוקף כפופים יהוה אדני
אזהב צד'קים יהוה אדני אהרונהי שומר את גרים יתום ואלמנה
יעודד ודרך רשעים יעות " ימלוך יהוה אדני אהרונהי לעולם

כנו' בדרושי ר"ה בביאור משנת ד' ראשי שנים הם עי"ש עכ"ל. דמכואר מדבריו אלה שיש ג' מלכיות באו"א כמו הז"א, א"כ אף אנו נאמר בא"א ועתיק כן, ובוה א"ש, ודו"ק.

ד.ח. מ"ש בסידור בפותח את ידך שתי דמעות שהם שתי כוחות הדין ש"ך ופ"ד המונעים הפרנסה הנמשכים מנו"ה דחכמה למלכות דחכמה. גלע"ד שצ"ל הנמשכים מנו"ה

דחכמה לחכמה דמלכות. ושורש דברים אלו הם בשער מאמרי רשב"י ז"ל שער א' דף ע"ב ג' שכתב שם שכפרצוף אדם העליון י"ס רבינה נרמזים בעשר בחינות שבפה פה ושפתים וכו', וי"ס של חכמה מחוטם ולמעלה ונו"ה שבחכמה הם בעינים והם נק' שערי דמעה ונחתין תרין דמעין מנו"ה הנו' לימא רבא והיא הנוק' הכוללת בסוד י"ס ממטה למעלה בסוד או"ח סוד הדין נוקבא ונחתין תרין דמעין הנו' לימא רבא לחכמה שבנוק' ומתבסמין נו"ה שבחכמה עליונה עם נו"ה שבחכמה תחתונה דנוק', ועכשיו בפותח את* ידך י"א ע"א אנו ממתיקים ע"י ב' יסודות דאו"א שכדעת את רחל ואת ב' כוחות הדין שכבר נמשכו לה מנו"ה דחכמה עליונה לחכמה שלה. אך ראיתי בשער הפסוקים בפרשת תולדות בפסוק עקב אשר שמע אברהם בקולי, שכתוב שם שמנו"ה דאימא המלוכשים ברישא דז"א נמשך ב' דמעין כחות הדין לב' עיינין דז"א. וצ"ל רזה רזה דברי אלהים חיים, דלנוק' נמשך לה הדינין מנו"ה דחכמה ולז"א מנו"ה דאימא, וכאן בפותח את ידך צריך לכסס דמעין דרחל.

ובעולם ועד הוא במלכות דנה"י, וצריך לכון כוונה אחרת בה' מלך כנגד א"א וה' מלך כנגד או"א וה' ימלוך כנגד זו"ן, וכל כוונה באפי נפשה מדריש, וניחא בזה כי נודע שיש לנוק' ג"פ, ב' כנגד הדעת והת"ת דז"א דעשיה, וא' כנגד יסוד דז"א, וכשנבררים בפ"א חב"ד חג"ת הכוללים דכללות העשיה נבררת המלכות העומדת כנגד דעת ות"ת דז"א, ובפעם ב' שנבררים נה"י דעשיה הכוללים נברר פרצוף החיצון שבה שכנגד יסוד דז"א. ויש סדר אחר שהשווה ב' הכוונות הנזכרות ועשאו א', דהיינו בפעם הא' יכוין בה' מלך בחב"ד חג"ת דע"ו וא"א ונוק', ובה' מלך חב"ד חג"ת דאו"א וישסו"ת, ובה' ימלוך חב"ד חג"ת זו"ן ויעקב ורחל, ובלעולם ועד הוא במלכות דחב"ד חג"ת די"ב פרצופים הנו"ל, וכער"ז בפעם ב' בנה"י די"ב פרצופים על דרך האמור. ולכאורה לא אתי שפיר שלא מצינו בא"א וכאו"א פרצופים העליונים מז"א שיש להם ג' נוקבות כנגד הדעת והת"ת והיסוד. ואף שאפשר לומר שהי"ב פרצופים דעשיה דקאמרי הם בעובי, והמלכות שבכל פרצוף יש לה ג"פ כנגד דת"י דז"א דאותו פרצוף, לא משמע כן מפשט דברי הרב.

שו"ר למהרה"ו ז"ל שכתב בשער המצות דרוש ח"י נשים כי יוצאים ד' בחינות לאה מב' מלכיות דנה"י דאו"א כצ' דצלם וכנגדן יש ד' בחינות לאה בל' דצלם דאו"א שהוא בחג"ת, אמר הכותב צ"ע שבל' דצלם שהוא בחג"ת לא יש מלכיות, והנלע"ד במה שנודע כי יש בחי' מלכות כנגד היסוד ומלכות כנגד הת"ת באחורים שלהם

כוונות הק"ש

בחי' ט' מלכיות דט' ספירות דפרצוף החיצון שלה דאצילות להק"ק דבריאה, ועיין בנה"ש מ"ג ע"א [כנגד"מ דף כ"ז ע"ב], ועתה אנו בהיכל אהבה

מ"ד. עיין בדרוש ה' דתפילין וברוש ב' דברכת אבות וכפרט בפרק ג' דפרטי עי"מ. והמורם מכל האמור דהנוק' באור הבוקר ירדה

מצרים. מ"ט. שהורד שר מצרים ממעלתו, ונפל מגאותו. וכיון שנפל מלך מצרים, שהוא שר שלהן, זכר הקב"ה לישראל, ושמע תפלתם.

שמא) אמר רבי יהודה, בא וראה שכך הוא, שכל זמן שהשר שלהם נתנה לו שררה על ישראל, לא נשמע צעקתם של ישראל, כיון שנפל השר שלהם, כתיב וימת מלך מצרים, ומיד ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים. שעד אותה שעה לא נענו בצעקתם.

שמב) אמר רבי אלעזר, בא וראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, כשהוא מרחם על ישראל, כופה למדה"ד, ומורידה, ומרחם עליהם. והיינו דתנן, שהקדוש ברוך הוא מוריד שתי דמעות לים הגדול. מאן אינון שתי דמעות. אמר רבי יוסי, לאו (* מלה ברירא היא, דהא א"ל ז' לאובא טמיא, ז' דהוא כדיב, ומליה ז' כדיבן.

חלופי גרסאות

ז' דהה. ז' ברין.

דרך אמת ז' פ"י אוב וידעוני.

מאמר

הסולם

שתי דמעות לים הגדול

נעשה ג"כ במלכות. (כמ"ש בהקט"ז במאמר אמא אוזיפת לברתא סאנהא דף כ' ד"ה ואמא ש"ש) ויוצאים מוחין דג"ר גם במלכות. וזה אמרו כשהוא מרחם על ישראל כופה למדת הדין שה"ס המלכות שעלתה לבינה ומורידה למקומה עצמה. ומרחם עליהם. שאז יוצאים הג"ר בבינה ובמלכות ובנשמות ישראל למטה. והיינו דתנן שהקב"ה מוריד שתי דמעות. שהם ב' מיני דינים הנ"ל. המכונים בינה המעורבת במלכות ומלכות המעורבת בבינה. לים הגדול שהוא המלכות. ושואל מאן אינון שתי דמעות. כלומר, למה הן מכונות דמעות. אמר ר' יוסי לאו מלה ברירא היא. כלומר שהדין שבהם אינו ברור שהוא דין. מטעם התערובת של בינה במלכות ומלכות בבינה. ודמעות יורה על תערובת מלשון מעלים את המדומע (שבת קמ"א) ומביא ראיה לפירושו. שהדין שבהם אינו ברור. כי אמילו בעת הקטנות שאור הבינה נעשה לאויר וכן אויר הזו"ן נעשה מחמתם לאויר. והקליפה הנקראת אובא טמיא רוצה להאחו בדינים אומרים לו לאובא טמיא דהיא כדיב ומליה כדיבן. כלומר, שמכחישים אותו ואומרים על ב' דינים אלו שאינם בחינת דין וזוה מרחיקים אותו מלהאחו בהם. (ועי' מס' ברכות דף נ"ט. ותבין.) הרי שאין הדין שבהם ברור כל כך, וע"כ נקרא דמעות מלשון תערובת דין שאינו ברור שהוא דין.

א"ר

וכיון שנפל מלך מצרים שהוא השר שלהם. זכר הקב"ה את ישראל ושמע תפלתם. שמא) אמר רבי יהודה וכו'! ארי"י, בוא וראה שכך הוא. כמו שאמר ר' יהושע דסכנין. כי כל זמן שניתנה להשר שלהם שררה על ישראל לא נשמע צעקתם של ישראל. כיון שנפל השר שלהם, כתוב וימת מלך מצרים. ומיד ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלקים. אבל עד אותה שעה לא נענו בצעקתם.

שמב) אמר ר' אלעזר וכו'! ארי"י בוא וראה, רחמנותו של הקב"ה. כשהוא מרחם על ישראל, כופה למדת הדין ומורידה ומרחם עליהם. והיינו שלמדנו שהקדוש ברוך הוא מוריד שתי דמעות לים הגדול. ושואל מה המה שתי דמעות. אמר רבי יוסי, שאינם דבר ברור. כי אימרים לאוב השואל בעצמות המתים. שהוא שקר ודבריו שקרים. (כמ"ש במס' ברכות נ"ט.) פנימיות הדברים. כבר ידעת שבסוד צמצום ב' עלתה המלכות לבינה בסוד " שנכנסה באור ונעשה אויר שאור הבינה נהפך לאויר מחמת הדין שבמלכות שנכנסו בה. ואויר פירשו ו"ק בלי ראש. ומחמת עלית המלכות נעשו שם בבינה ב' מיני דינים. א) המלכות המעורבת בבינה. ונודע, שלעת גדלות ע"י הארה מע"ב ס"ג חוזר ומוריד המלכות מן הבינה למקומה עצמה. ונמצא שה"י יצאה מן אייר הבינה. וחירה הבינה להיות איר. שפירושו ג"ר. ועד"ו שנעשה תקטנות והגדלות בבינה. (דפו"י דף י"ט ע"א * דף י"ט ע"ב)

שמות

קט

שמג) א"ר אלעזר, לאו בתר אובא טמיא אזלינן, דברירא דמלה הוא, דתנן, בעשרה ^ה כתרי מלכא, אית תרין דמעין ^ה לקביה, והן שתי מדות דין, שהדין בא משתיהן, כד"א, ^ו שתי הנה קוראותיך. וכשהקביה זוכר את בניו, הוא מוריד אותם לים הגדול, שהוא ים החכמה להמתיקן, והופך מדת הדין למדת רחמים, ומרחם עלייהו. א"ר יהודה, שתי דמעות, שמהם באים הדמעות, מהם בא הדין. שמד) א"ר יהודה, כתיב, ^ז והנה מצרים נוסע אחריהם. וא"ר יוסי זה שר של מצרים הוא, ואת אמרת וימת מלך מצרים, זה שר של מצרים. א"ר יצחק, האי מלה קא מסייע לה הוא דלעילא, כתיב הכא והנה מצרים, וכתיב התם וימת מלך מצרים. מלמד דעכשיו לא היה מלך, דהורידוהו מגדולתו. ולפיכך כתיב, והנה מצרים, ולא ^ח כתיב מלך מצרים. ומה דאמר וימת. כד"א ^ט כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך.

מסרת הזוהר

חלופי גרסאות

כ) (ישעיה ב"א, ז) (שמות י"ד, ט) (שמות ד',

ח ל"ג לקביה. ט ל"ג כתיב.

דרך אמת [ח] פ"י בעשר ספירות אצילות המלך ית.

מאמר

הסולם

שתי דמעות לים הגדול

בשורשם בבינה המתהוות מחמת עליית המלכות אליה אינם דין ברור, אלא מהן נמשכות דמעות אחרות למקום המלכות ומדמעות האלו שבמלכות בא הדין. וז"ש שתי דמעות מהן באים הדמעות במלכות ומהן בא הדין. ומ"ש במשנה והן שתי מדות דין טוב על הדמעות שבמלכות.

שמד) א"ר יהודה כתיב וכו' : אר"י, כתוב, והנה מצרים נוסע אחריהם. וא"ר יוסי, זהו השר של מצרים, משמע שעוד היה בתקומתו בעת יציאת ישראל ממצרים, ואתה אומר, וימת מלך מצרים, זהו השר של מצרים. שזה היה עוד לפני יציאת ישראל ממצרים. א"ר יצחק דבר זה של ר' יוסי, אינו סתירה, אלא עוד הוא מחוק הפירוש בהכתוב שלמעלה, שהוא וימת מלך מצרים. כי כתוב כאן והנה מצרים וכתוב שם וימת מלך מצרים, זה מלמד, שעתה, לאחר יציאת מצרים, לא היה מלך, כי כבר הורידוהו מגדולתו, ולפיכך כתוב והנה מצרים, ולא כתוב והנה מלך מצרים. ומה שאמר וימת אין הפירוש שנתבטל לגמרי, אלא שהורידוהו מגדולתו ואינו יכול עוד להזיק, כמ"ש כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך, שפירושו שאינם יכולים עוד להזיק, אף וימת, שבכאן, פירושו שאינו יכול עוד להזיק, מחמת שירד מגדולתו.

א"ר

שמג) א"ר אלעזר, לאו וכו' : אר"י, אין אנו הולכים אחר קליפת אוב, כלומר אין אנו מביאים ראיה מקליפת אוב, שמתוך שאנו מכחישים לפניו לומר שאין בהם דין ומרחיקים אותו, הוא ראיה שהדין שבשתי דמעות אינו ברור, כנ"ל. אינו כך, אלא בירורו של הדבר הוא, כלומר, אלא שהדין שבשתי דמעות דבר ברור הוא. כי למדנו בעשר ספירות של המלך יש ב' דמעות להקביה והן שתי מדות דין. א) הנמשך מתערובת המלכות בבינה. ב) הנמשך מתערובת הבינה במלכות. כנ"ל בסמוך. שהדין בא משתייהן, כמ"ש שתי הנה קוראותיך, ח"י שהדין שבהם ברור הוא. וכשהקביה זוכר את בניו, הוא מוריד אותם לים הגדול, שהוא ים החכמה, שהוא המלכות, להמתיק אותם, שעי"ז יוצא קטנות הבינה במלכות, ואח"כ יכולה המלכות לקבל גם את הגדלות דאמא בסוד אמא אחיפת לברתא מאנהא כנ"ל בסמוך, ואז הופך מדת הדין שבמלכות למדת הרחמים, שמקבלת ג"ר, ומרחם עליהם. דהיינו על ישראל שמקבלים ג"ר גם הם.

אמר ר' יהודה וכו' : אר"י, שתי

דמעות שמהם באים הדמעות, מהם בא הדין, פירוש, ר"י חולק על ר' אלעזר, ואומר שאין ראיה מן המשנה שאומרת בעשרה כתרי מלכא וכו' ששתי דמעות הן דין, אלא שתי דמעות

(דפו"י דף י"ט ע"ב)

שמה) א"ר יצחק א"ר יהושע, בא וראה, כל מלכי מצרים פרעה שמם. ובכאן לא נאמר אלא מלך מצרים סתם. ובמקומו פרעה, והוא פרעה ממש. ת"ח, בעוד דאית שולטנותא דלעילא, אית שולטנותא בעמא דלתתא, אתעדי שולטנותא דלעילא, אתעדי שולטנותא דלתתא.

שמו) א"ר יוסי, כתיב הנה יום בא לי"י וגו' והיה יום אחד הוא יודע לי"י וגו'. וכי שאר יומין לאו אינון דיליה. אלא אמר רבי אבא, מלמד, ששאר הימים, נתנים לשרים, ואותו יום, אינו של השרים, אלא של הקב"ה, כדי לעשות דין בעכו"ם. מפני שבאותו יום, יפלו כל השרים ממעלתם. וע"ד כתיב, ונשגב ה' לבדו ביום ההוא. שאותו יום לא יהיה מעלה לשרים.

שמז) א"ר אבא, כשהקב"ה עושה דין בשרים של מעלה, מה כתיב, כי רותה בשמים חרבי. וכי חרב אית לי"י. אלא אמר רבי יצחק, חרב מ אית ליה, נ דכתיב, חרב לי"י מלאה דם. וכתיב ו, ובחרבו את כל בשר.

שמח) א"ר אבא, החרב הזה הוא הדין שעושה, דכתיב, וירא את מלאך ה' עומד בין הארץ ובין השמים וחרבו שלופה בידו. וכי חרב שלופה היתה ביד המלאך, אלא, שהיתה הרשות נתונה בידו לעשות דין.

שמט) והא אמר ריב"ל, אמר לי מלאך המות, אי לאו דחייסנא ליקרא דברייתא, פרענא להו בית השחיטה, כבהמה. א"ר אבא, כלא משום דאתייהיב

מסרת הזהר

חלופי גרסאות

י ר' יצחק ולי"ג אמר. כ מוסיף אית ליה ; לי"ג אית. ז לי"ג אלא. מ לי"ג אית ליה. נ כתוב. ס לי"ג שלופה. ע לי"ג מן אלא עד אמר ריב"ל. פ לי"ג והא.

ג (זכריה י"ד) ח"ג נה. ז"ח ח' ט"ד ש"י. ט (ישעיה ב') ויצא ק"מ צ"ז. ט (ישעיה ל"ד) ח"ג רעד: פ (שם) ב"ב קפ"ה צ"ב. צ (שם ס"ד) ק. ד"ה א' כ"א) נח ט"ו צ"ד.

מאמר

הסולם

וכי חרב אית לה

ונשגב ה' לבדו ביום ההוא, כי ביום ההוא לא יהיה מעלה לשרים.

שמז) א"ר אבא וכו' : א"ר. כשהקב"ה עושה דין בשרים של מעלה, מה כתוב, כי רותה בשמים חרבי, ושואל, וכי חרב יש לו לה. אלא אמר ר' יצחק, יש לו חרב, שכתוב, חרב לה' מלאה דם. וכתוב, ובחרבו את כל בשר.

שמח) אמר ר' אבא וכו' : א"ר. החרב הזה הוא הדין שעושה, שכתוב, וירא דוד את מלאך ה' עומד בין הארץ ובין השמים וחרבו שלופה בידו. ושואל, וכי חרב שלופה היתה ביד המלאך. ומשיב, אלא שהיתה הרשות נתונה בידו לעשות דין, ורשות הזה מכונה חרב.

שמט) והא אמר ריב"ל וכו' : ומקשה, והרי אמר ר' יהושע בן לוי, אמר לי מלאך המות

שמה) א"ר יצחק א"ר יהושע וכו' : א"ר יהושע, בא וראה כל מלכי מצרים פרעה שמם. ובכאן לא נאמר אלא וימות מלך מצרים סתם, ולא נאמר פרעה מלך מצרים. והוא מפני שהמדובר הוא בשרו של מצרים, כנ"ל, ואם היה כתוב במקומו פרעה, הוא פרעה ממש ולא השר של מצרים. בא וראה כל עוד שיש ממשלה למעלה, בשר של העם, יש ממשלה בעם שלמטה, הוסרה הממשלה שלמעלה מן השר של העם, הוסרה גם הממשלה שלמטה.

שמו) א"ר יוסי כתיב : א"ר. כתוב, הנה יום בא לה' וגו' והיה יום אחד הוא יודע לה' וגו', ושואל, וכי שאר הימים אינם של ה' אלא אמר רבי אבא, מלמד ששאר הימים ניתנו לשרים, ויום ההוא אינו של השרים אלא של הקב"ה, כדי לעשות דין בעכו"ם, מפני שביום ההוא יפלו כל השרים ממעלתם. וע"כ כתוב, (דפני דף י"ט צ"ב)

סא) א"ר יהודה, כתיב א) כורסייה שביבין דינור. ועתיק יומין יתיב על האי כרסייא. מ"ט. דתניא אי עתיק יומין לא יתיב על האי כרסייא, לא יכיל לאתקיימא עלמא, מקמי ההוא כורסייא. כד יתיב עתיק יומין עליה ב) אתכפייא לההוא כורסייא, ומאן דרכיב שליט. בעידנא דנטיל מהאי כרסייא, ויתיב על כורסייא אחרא, כורסייא קדמאה רמיו, דלא שלטא אלא איהו דרכיב ג) ביה עתיק יומין. א"ר שמעון לר' יהודה, יתתקן ארחך, וייתי בך מעתיק יומין.
 סב) ות"ח כתיב ט) אני יי' ראשון ואת אחרונים אני הוא. כלא הוא, והוא סתים מכל סטרוי. ז) חוטמא. תאנא, בחוטמא אשתמודע פרצופא.
 סג) ותא חזי מה * בין עתיקא, לזעיר אפיין. דא מאריה דחוטמא מחד נוקבא חייין, ומחד נוקבא חייין דחייין. האי חוטמא. הוא פרדשקא, דביה נשיב רוחא ק) דחיי, לזעיר אפיין. וקרין ליה סליחה. והוא ר) נחת רוח, ש) אתבסמותא דרוחא.

חלופי גרסאות

ע) לכפייה; לכפייא. פ) בה. צ) מוסיף בהאי; כהאי חוטמא. ק) ל"ג דחיי. ר) נחית. ש) ל"ג אתבסמותא דרוחא.

מסורת הזוהר

ג) (דניאל ז') לעיל אות ס צ"ב. ד) (ישעיה מא) לך עח צ"א ז"ח ט ט"א של"ה.

פקיחו דעיינין

הסולם

מאמר

חסדים. ויושב על כסא של אור החסדים. אז כסא החכמה אינו יכול להשפיע כלום, משום שעתיק יומין כבר אינו רוכב עליו. וז"ש, בעידנא דנטיל מהאי כורסייא, ויתיב על כורסייא אחרא, כורסייא קדמאה רמיו, כי אינו שולט בו אלא אותו שרוכב בו שהוא א"א, וכיון שא"א רוכב על כסא אחר, אין כסא החכמה יכול לשלוט מעצמו. שז"ס, כורסייא רמיו. כלומר שהושלך השליטה של הכסא.

מאמר חוטמא

סב) ות"ח כתיב אני וגו': ובוא וראה, כתוב, אני ה' ראשון ואת אחרונים אני הוא. הכל הוא, דהיינו א"א, והוא סתום מכל צדדיו. חוטם, מהו, למדנו, בחוטם ניכר הפרצוף, כי אין מעידים על פרצוף אלא עם החוטם (יבמות ק"כ).

סג) ותא חזי מה וכו': ובוא וראה, מה בין עתיק לז"א, זה, עתיק, הוא בעל החוטם, מנקב אחד מושפע החיים, ומנקב אחד מושפע חיי החיים, דהיינו אור החיים של תחית המתים. חוטם זה, הוא חלון שבו נושב רוח החיים אל ז"א, וקוראים אותו סליחה. כי רוח החיים הוא הארת החכמה ומחכמה היא סליחת העונות. והוא נחת רוח. התבשמות הרוח. פרדשקא

יתיב. שואל כורפוון רמיו, מה הוא. אמר לרבי יהודה קום בקיומך, והתקן כסא הזה.

סא) א"ר יהודה כתיב וכו': אר"י כתוב, כורסייא שביבין די נור. יעתיק יומין יושב על כסא הזה. מה הטעם שיושב על כסא של שביבי אש. למדנו, אם עתיק יומין לא היה יושב על הכסא הזה, לא היה יכול העולם להתקיים מלפני כסא זה, וכשעתיק יומין יושב עליו נכפה הכסא ההוא. ומי שרוכב שולט. ובעת שנוסע מכסא זה, ויושב על כסא אחר, הושלך כסא הראשון, כי אינו שולט אלא אותו הכסא שעתיק יומין רוכב עליו. אר"ש לר' יהודה, יתתקן דרכך ויבא בך מהארת עתיק יומין.

פירושו. החכמה דא"א היא כסא לכתר דא"א, כי נתתקנו בסוד דא לגו מן דא. ומשום שמחכמה נמשכים, אחר השתלשלויות מרובות דינים (כנ"ל אות י"ד) ע"כ היא נקראת כורסייא שביבין די נור, (כמ"ש שם) וע"כ כיון שרוכב עליו א"א הוא שולט עליו ואין הדינים נמשכים ממנו. וז"ש, אי עתיק יומין לא יתיב על האי כורסייא לא יכיל לאתקיימא עלמא מקמי ההוא כרסייא. דהיינו מחמת רוב הדינים שהיו נמשכים ממנו. ומאן דרכיב שליט. כי ישיבה ורכיבה פירושן שליטה. ואם הכתר דא"א רוצה להשפיע (דפו"י דף ק"ל ע"א *) דף ק"ל ע"ב)

(סד) דרוחא ת דנפיק מאינון נוקבי, חד רוחא נפיק לזעיר א אפין. ב לאתערא ג ליה בגנתא דעדן. וחד רוחא דחיי, דביה ד זמין לזמנא לבריה דדוד, למנדע חכמתא. ומההוא נוקבא, אתער ונפיק רוחא ממוחא סתימאה, וזמין לאשראה על מלכא משיחא, דכתיב (ה) ונחה עליו רוח יי' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי'. הא הכא ד' רוחין, והא רוחא חדא אמרינן. אמאי תלת. קום רבי יוסי בקיומך.

(סה) קם ר' יוסי ואמר. ביומוי דמלכא משיחא, לא יימרון חד לחד, אליף ה לי חכמתא, דכתיב (ו) ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו', כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. ובההוא זמנא, יתער עתיק יומין, רוחא דנפיק ממוחא סתימאה דכלא, (ז) וכד ישלוף ו דא, כל רוחין דלתתא יתערוון עמיה. ומאן אינון אינון ד כתרין קדישין דזעיר אפין. ואינון שיתא רוחין ה אחרנין, ט דהכי אינון דכתיב רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי'.

(סו) דתנינן, כתיב (ז) וישב שלמה על כסא יי'. וכתביב (ח) שש מעלות לכסא. ומלכא משיחא זמין למיתב בשבעה. שיתא אינון, ורוחא דעתיק יומין דעלייהו, הא שבעה. כמה דאתמר. אל ר"ש, רוחך ינוח לעלמא דאתי.

מסורת הזוהר

חלופי גרסאות

(ה) (ישעיה יא) וירא נ צ"א. (ו) (ירמיה לא) ויקרא קח צ"כ. (ז) (ד"ה א כט) תוריע לד צ"א. (ח) (מ"א י) שמות עו צ"ק.
 ת מוסיף ג' רוחין אינון דכלילן תלת אחרנין. ט דיהבי. י מוסיף דאתמר ג' רוחי אינון דכלילן ג' אחרנין.
 ת מוסיף דנפיק מהכא. א יומין. ב מוסיף לאתערא חיינ מכל סטרינ חירו מכל סטרי חיינ דחיינ. ג ל"ג ליה. ד זמינין; מוסיף זמין לאתערא. ה ל"ג לי; חכמתא דא דהכי כתיב ול"ג לי. ו ל"ג דא. ז מוסיף חתין כתרין. ח מוסיף ג' רוחין אינון דכלילן תלת אחרנין. ט דיהבי. י מוסיף דאתמר ג' רוחי אינון דכלילן ג' אחרנין.

דרך אמת (ח) וכשיוצא.

מאמר

הסולם

חוטמא

עליו רוח ה', רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. שואל. הרי יש כאן ד' רוחות בכתוב, והרי רוח אחד אנו אומרים, שיוצא מנקב השמאלי דא"א ולמה שלשה. קום ר' יוסי על מעמדך. ותתורץ את זה. (סה) קם ר' יוסי וכו': קם ר"י ואמר, בימיו של מלך המשיח לא יאמרו אחד לאחד, למדני חכמה. שכתוב, ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. ובזמן ההוא יעורר עתיק יומין רוח היוצא ממוח הסתום מכל, שהוא חכמה דא"א. וכשיוציא את זה, כל הרוחות שלמטה יתעוררו עמו. ומי הם הרוחות שלמטה. הן הספירות הקדושות דו"א, שהן ששה רוחות אחרים שהם כך, שכתוב, עליהן רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. שהם בחינות חג"ת נה"י דז"א.

(סו) דתנינן פתיב וישב וגו': שלמדנו, כתוב, וישב שלמה על כסא ה'. וכתוב, שש מעלות לכסא, כנגד חג"ת נה"י, ומלך המשיח עתיד

פירושו חלון לפי הענין. ויש לפרשו ממלא מקום. (כנ"ל בספרא דצניעותא אות ו' בהסולם)

פירוש נקב ימין ה"ס חסדים אלא שכלול בו הארת חכמה שה"ס אור חיה. וע"כ נקרא חייך. ונקב שמאל שם עקרו חכמה שהוא חייך דחייך, שמחמתו ומהתכללותו יש חייך בימין.

(סד) דרוחא דנפיק מאינון וכו': כי הרוח היוצא מאלו הנקבים דחוטמא, רוח אחד יוצא לז"א לעורר אותו בגן עדן. ורוח אחד של חיים יוצא ממנו, שבו עתידים לזמן בנו של דוד לדעת חכמה. כי ב' רוחין אלו דב' נוקבי דפרדשקא הם מבחינת יסוד ומלכות (כנ"ל בספ"ד צ"א אות ו' ע"ש) וע"כ מרוח של יסוד נמשך לז"א, שהוא מנקב ימין. ומרוח של מלכות שהוא בנקב שמאל נמשך לבריה דדוד, שה"ס מלכות. ומאותו נקב השמאל, מתעורר ויוצא רוח ממוחא סתימאה, שהוא חכמה דא"א, ועתיד לשרות על מלך המשיח. שכתוב, ונחה (דפו"י דף ק"ל ע"ב)

טז) ת"ח, כתיב ט) כה אמר י" מארבע רוחות באי הרוח וגו'. וכי ארבע רוחי עלמא, מאי עבדי הכא. אלא ארבע רוחי יתערון. ג' אינון. ורוחא דעתיקא סתימא ארבע, והכי הו'. דכד יפוק דא, נפקין עמיה תלתא, דכלילן בגו תלתא אחרנין.

סח) וזמין קב"ה לאפקא חד רוחא דכליל מכלהו. דכתיב מארבע רוחות באי הרוח. ארבע רוחות באי לא כתיב כאן, אלא מארבע רוחות באי. וביומי דמלכא משיחא, לא יצטרכון למילף חד לחד, דהא רוחא דלהון דכליל מכל רוחין כ ידיע כלא. חכמה ובינה עצה וגבורה ז דעת ויראת י". משום רוחא דכלילא מכל רוחי. בג"כ כתיב, מארבע רוחות, דאינון ארבע דכלילן בשבעה דרגין עלאין דאמרן. ותאנא, דכלהו כלילן בהאי רוחא נ דעתיקא דעתיקין, נ דנפיק ממוחא סתימאה לנוקבא דחוטמא.

טט) ות"ח, מה בין חוטמא לחוטמא. חוטמא דעתיק יומין חייך מכל סטרוי.

מסורת הזוהר

ט) (יחזקאל לו) תולדות כט צ"ה.

חלופי גרסאות

כ יודע. ז מוסיף רוח דעת. מ מוסיף דעתיק דעתיקא. נ דנפקין.

מאמר

הסולם

חוטמא

משום זה כתוב, מארבע רוחות, שהן ארבע הכלולות בשבע מדרגות עליונות שאמרנו. ולמדנו, שכולן כלולות ברוח הזה של עתיק דעתיקין, שהוא א"א, היוצא ממוחא סתימאה שהוא חכמה שלו, לנקב החוטם שלו, שה"ס מלכות שלו (כנ"ל אות ס"ד).

עתידי לשבת בכטא של שבע מעלות, שש הן כנגד חג"ת נח"י. ועם הרוח של עתיק יומין שעליהם, היוצא מנקב שמאלי של חוטמא כנ"ל, הרי שבע, כמו שלמדנו, א"ר ר"ש, ינוח רוחך לעולם הבא.

טז) ת"ח כתיב כה וגו': בוא וראה, כתוב, כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח וגו'. שואל, וכי ארבע רוחות העולם מה עושים כאן, ומשיב, אלא ארבע רוחות יתעוררו, שלשה הם, דהיינו ג' פעמים רוח הנאמרים בכתוב, רוח חכמה ובינה וגו'. והרוח של עתיק הסתום, מחוטמא. הן ארבע. וכך הם, כי כשזה הרוח של החוטמא יוצא, יוצאים עמו ג' רוחות הכלולים בג' אחרים. כי נאמר ג"פ רוח, ובכל רוח שתי בחינות, דהיינו רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה'.

טט) ות"ח מה בין וכו': ובוא וראה, מה בין חוטם לחוטם דהיינו בין חוטם דא"א לחוטם דז"א. הוא, כי חוטם דעתיק יומין, שהוא א"א, הוא חיים מכל צדדיו. הן חיי עולם הזה והן חיים של עתיד לבא, כנ"ל. וחוטם של ז"א, כתוב, עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל וגו'. עלה עשן באפו, ומעשן שהוא נדלק אש כשעולה אח"כ עשן, כמ"ש לעיל (ב"ב אות רמ"א בהסולם ע"ש) גחלים בערו ממנו, מהו ממנו. הוא מאותו עשן. כי מן העשן נדלק אש. כנ"ל.

סח) וזמין קב"ה לאפקא וכו': ועתידי הקב"ה להוציא רוח אחד הכלול מכולם, מכל ז' רוחות הנ"ל. שכתוב, מארבע רוחות באי הרוח, ארבע רוחות באי, לא כתוב כאן, אלא מארבע רוחות באי, שמשמעו באי הרוח הכלול מארבע רוחות, שהם שטתה. כנ"ל ובימיו של מלך המשיח לא יצרכו ללמד אחד לאחד, כי הרוח שלהם כלול מכל הרוחות, ויודע הכל, חכמה ובינה עצה וגבורה דעת ויראת ה', משום שהרוח שלהם כלול מכל הרוחות, (דפו"י דף ק"ל ע"ב)

פירוש. כמו בחוטם דא"א כן בחוטם דז"א מושפע רוח חיים, שה"ס רוח החכמה הנקרא אור חיה. וההפרש הוא, כי בא"א שכולו ימין, לא יקרה בו שהחכמה תאיר בלי חסדים. וע"כ חוטמא דעתיק יומין חייך מכל סטרוי. מה שאין כן בז"א. שבו יקרה שהחכמה מאירה בלי חסדים, שאז כבה אור החכמה ונעשה חשך (כנ"ל ב"א דף מ"ז ד"ה נפיק) ונהפך לעשן. וזפ"ה עלה עשן באפו

חוטמא דזעיר אפין, כתיב, ^ו עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל וגו'. עלה עשן באפו, ומההוא עשן דליק נור, כד סליק תננא לבתר. ^ז גחלים בערו ממנו. מהו ממנו. ^ח מאותו עשן.

^ט (ע) תאנא, כד הוה רב המנונא סבא בעי לצלאה צלותיה, אמר לבעל החוטם אני מתפלל, לבעל החוטם אני מתחנן. והיינו דכתיב ^י ותהלתי אחטב לך, האי קרא ^{יא} לעתיק יומין אמרו.

^{יב} (עא) תנא, אורכא דחוטמא, תלת מאה וע"ה עלמין, אתמליין מן ההוא חוטמא. ^{יג} וכלהו מתדבקן בזעיר אפין. האי תושבחתא דתקונא דחוטמא ^{יד} הוא. וכל תקוני דעתיק יומין, אתחזון ולא אתחזון, למארי ^{טו} מדין, ולא אתחזון לכלא.

^{טז} (עב) פתח ר"ש ואמר, ווי מאן דאשיט ידוי בדיקנא יקירא עלאה, דסבא קדישא, ^{יז} טמיר וסתים מכלא דיקנא דההיא תושבחתא. דיקנא דסתים ויקיר

חלופי גרסאות

^{יח} מוסיף מאי גחלים. ^{יט} מוסיף מאותו עשן מההוא חוטמא מההוא אשא; בדפו"י כתבו ג' נוסחי. ^כ עתיק. ^{כא} דכלהו. ^{כב} והאי. ^{כג} מארי. ^{כד} טמירא סתימא דכלא.

מסורת הזוהר

^{כה} (ש"ב כב) ח"ג קלו: רפט. רצד. ^{כו} (ישעיה מח) משפטים קע צ"ל.

חוטמא

^{כז} (עא) תנא אורכא דחוטמא וכו': למדנו, אורך החוטם, שע"ה עולמות מתמלאים מחוטם ההוא, וכולם מתדבקים בו"א. זו היא התשבחה של תקון החוטם. וכל תקוני עתיק יומין נראים ואינם נראים, נראים ליושבים על כסא מדין. ואינם נראים לכל.

פירוש מספר שע"ה עולמות רומזים על סוד ואל קין ואל מנחתו לא שע"ה, ועלמין. הוא לשון העלם. משום שקין משך הארת החכמה ממעלה למטה. והפריד קו השמאל מן הימין, וע"כ נתרקן מאורותיו, וכתוב עליו לא שע"ה. אמנם הזוכה לאורך החוטם דא"א, מתמלאים שע"ה עלמין הנ"ל באפן שלא יתרוקנו אורותיו לעולם.

מאמר י"ג תקוני דיקנא

^{כח} (עב) פתח ר"ש ואמר וכו': פתח ר"ש ואמר, אוי למי שמושיט ידו בדיקנא היקר העליון, של הסבא הקדוש, שהוא א"א, הנסתר והסתום מכל. דיקנא של תשבחה ההיא, דיקנא, הסתום ויקר מכל תקוניו של א"א, דיקנא, שאין יודעים אותו עליונים ותחתונים, דיקנא, שהוא תשבחה של כל התשבחות, דיקנא, שלא היה אדם נביא וקדוש שיקרב לראותו, דיקנא, שהיא תלויה בשערותיו עד טבור הלב. הוא לבן

מאמר

באפו. כי בעון התחתונים מאירה החכמה מן החוטם בלי חסדים, ונהפכה לעשן. וכדי לעורר החסדים, עושה קו האמצעי זווג על מסך דחירק, הממעט ג"ר דשמאל ומיחדו עם הימין (כנ"ל לך י"ג ד"ה ונתבאר) והדינים דמסך דחירק נבחנים ג"כ לעשן, אלא עשן הזה, מדליק את העשן שנעשה מכיבוי החכמה, דהיינו שממעט ושורף הג"ר שלו, שאז מתיחד עם הימין. וז"ש ומההוא עשן, דהיינו עשן שנעשה מכיבוי החכמה, דליק נור כד פליק תננא לבתר, דהיינו העשן מהדינים דמסך דחירק העולה אליו אח"כ, בעת שקו אמצעי מיחדו עם הימין, שאז נדלק העשן של החכמה, ונשרפו הג"ר שלו. וז"ש, גחלים בערו ממנו, מהו ממנו, מאותו עשן. דהיינו מאותו עשן החכמה, שנדלק ע"י עשן דמסך דחירק ונשרפו הג"ר שלו, ונעשו גחלים בוערות. (ועי' לעיל בראשית ב' אות רמ"א בהסולס, שמביא שם כעין זה).

^{כט} (ע) תאנא כד הוה וכו': למדנו, כשרב המנונא סבא רצה להתפלל תפלתו, אמר, לבעל החוטם אני מתפלל לבעל החוטם אני מתחנן. דהיינו לא"א שהוא בעל החוטם. והיינו שכתוב, ותהלתי אחטב לך. שמקרא זה לעתיק יומין אמרו. שהוא א"א, שהחוטם שלו הוא חיים מכל צדדיו.

(דפו"י דף ק"ל ע"ב)